கேட்க, சத்தியவந்தரான தர்மபுத்திரரும், 'நாமிப்பொழுதென்ன பண்ணுகிறது' என்று மனதிற் சஞ்சலமடைந்து, 'அசுவத்தாமா என்கிற யானை பீமனால் அடிபட்டிறந்து போயிருந்ததினால், அசுவத்தாமன் சண்டையிலிறந்தது' உண்மைதான் என்று கபடமாய்ச் சொன்னதைக் கேட்ட உன்தகப்பனும் ஆயுதங்களையெறிந்து விட்டு யுத்தகளத்தை விட்டுத் திரும்பினார். அது கண்ட தர்மபுத்திரர் 'அசுவத்தாமா இறந்தது என்பதற்கு, அன்னியருடைய யானையென்பது எனதபிப்பிராயமேயல்லாமல் உமது புத்திரனாகிய அசுவத்தமா என்பதல்ல' என்று சொல்லியுங்கேளாமல், 'நானெறிந்த ஆயுதங்களை மீண்டுமெடுப்பதில்லை' என்று பிரதிக்ஞை பண்ணியிருப்பதினாலே, 'நானெறிந்த ஆயுதங்களை யெடுக்கமாட்டேன்' என்று சொல்லிச் சஸ்திரத்தையெடுக்காமலிருந்துவிட்டார். அப்பொழுது, திருஷ்டத்யும்மன் தனக்கு மிருத்தியுவென்றறிந்து, இரதமத்தியில் சமாதிகூடிப் படுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, அவரது கபாலம் பிளந்து பிராணவாயு மேலேகிளம்ப, திருஷ்டத்யும்மன் கையில் கத்தியெடுத்து, அவரது குடுமியைக் கையால் பிடித்துக்கொண்டு, பார்த்தனாதியர் கொல்லாதே கொல்லாதேயென்று சொல்லியுங் கேளாமல் அவர் சிரசை வெட்டியெறிந்துவிட்டான்" என்று சொன்னார். இப்படித் தகப்பனிறந்ததைக்கேட்ட அசுவத்தாமா வெகு நாழிகையழுது, பிறகு கோபமேற்கொண்டு "என் தகப்பன் சஸ்திரங்களைக் கீழேயெறியும்படியாகப் பொய்சொல்லிய தர்மபுத்திரனையும், மற்றைய பாண்டவர்களையும், நிராயுதராயிருந்த என் தந்தையின் சிகையைப் பிடித்துக்கொண்டு சிரசைவெட்டின திருஷ்டத்யும்மனையும், ஒரு நொடியிற் கொன்றுபோடுகிறேன் ; என் பராக்கிரமத்தைக் கிருஷ்ணனும் பாண்டவரும் பார்க்கட்டும்" என்று பயங்கரமான பிரதிக்ஞைபண்ணிக்கொண்டான். அப்பொழுது சூரியாஸ்தமனமாய்விட்டது இரண்டுகட்சி அரசர்களும் தங்கள் தங்கள் கூடாரங்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பிறகு தர்மபுத்திரர், மூன்றுநாள் யுத்தத்தில் கர்ணன் சல்லியன், துரியோதனன் முதலியவர்களைக்கொன்றுஜயித்துச், சண்டையிலிறந்து போனவர்களெல்லாருக்கும் தௌமியர் முதலிய பிராமணர்களைக்கொண்டு உத்தரகிரியைகளைச் செய்துமுடித்துத், தம்பிமார்களோடுகூடித் திருதராஷ்டிரனை வணங்கி, அவருடைய அநுமதி பெற்றுச், சண்டையில் மிகுந்தசேனைகளோடு அஸ்தினாபுரம்

போய்ச்சேர்ந்து, அரண்மனையில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார். சில நாள்கழிந்தபின் பட்டணத்து ஜனங்களும், தௌமியாதி ரிஷிகளும் ஒன்றாகக்கூடித் தர்மபுத்திரருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்ய ஆரம்பித்தபோது ஆகாயத்தில் ஒரு அசரீரவாக்கு, "சத்துருக்களுக்கும் வேண்டியவனான தர்மபுத்திரனே!! நீ பட்டாபிஷேகம் செய்துக்கொள்ளாதே. நீ, இராஜ்யபாரஞ்செய்வதற்கு அருகனல்ல. ஏனென்றால் பொய்பேசி பிராமணோத்தமனை நிராயுதபாணியாக்கி, வெட்கமில்லாமல் கொன்றாயல்லவா! ஆகையாலிந்தப் பாபம் போகும்படி பிராயசித்தம் பண்ணிக்கொண்டால் அல்லாமல் உனக்கு இராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்யும் யோக்கியதையுண்டாகாது. ஆகையால் நீ சீக்கிரத்தில் பிராயசித்தஞ்செய்து கொள்" என்று வெளிப்பட்டதைக்கேட்ட தர்மபுத்திரரும் நடுநடுங்கி, "ஐயோ! மூடத்தனத்தினாலே பேராசைகொண்டு முன்பின் யோசியாமல் அற்பமான ராஜ்யத்துக்காக இப்பேர்ப்பட்ட கொடும் பாபத்தைச் செய்துவிட்டேனே; இந்தப்பாபம் போவதற்கு என்னவழி? நான் எங்கே போவேன்? என்னசெய்வேன்? என்னதானம் பண்ணுவேன்?" என்று புலம்பித்தவித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, வியாசமுனிவர் அங்கேவந்தார். தர்மபுத்திரர் உடனே யெழுந்திருந்து நமஸ்கரித்து பக்தியுடன் அர்க்கிய பாத்தியாசமனங்கொடுத்துப் பூசை செய்து, அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு, அசரீரிசொல்லியதையெல்லாம் அவருக்குச்சொன்னார். அதுகேட்டு அந்த மஹாமுனிவர் வெகு நேரந்தியானத்திலிருந்து, தர்மபுத்திரரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்:— "அரசனே! நீர் அஞ்சவேண்டாம். பாப நிவிர்த்திக்கு உபாயஞ்சொல்கிறேன்; நீர் அதைக்கேட்டு அனுஷ்டானம் பண்ணும் தக்ஷிண சமுத்திரத்தில் சேதுரூபமாகிய கந்தமாதன மலையொன்றிருக்கிறது; அதில் இராமதீர்த்தமென்கிற மஹாபாதக நாசனமான புண்ணியதீர்த்தமொன்றிருக்கிறது. அதைக்கண்டமாத்திரத்திலே பாபராசிகளெல்லாம் சூரியனைக்கண்ட இருளைப்போல நாசமடையும். இராமனால் நிர்மானம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற இராமதீர்த்தத்தைப்பார்த்தவுடனே பிரமஹத்திகூட நீங்கிப்போய்விடுகிறது; இதில் சந்தேகமே யில்லை. மஹாராஜனே! முத்தியளிக்கின்ற அந்தத்தீர்த்தத்துக்குப்போய் ஸ்நானம் பண்ணும்; பிறகு அதன் கரையில் பசு, பூமி, எள்ளு, வஸ்திரம், தங்கம், வெள்ளி

இவைகளைத்தானம்பண்ணும். நிச்சயமாய் உமதுபாபம்நீங்கிவிடும் நீர்இராஜ்யம் ஆளுகிறதற்கு அருகராய்விடுவீர் ”என்று சொல்ல தர்மபுத்திரரும் அர்த்தகுணமே சகாதேவனென்கிற தம்பியை இராஜ்யத்தில்வைத்துவிட்டு இதரமான தம்பிகளோடும், தௌமியமுனிவரோடும், பாதசாரியாய் இராமசேதுவை நோக்கிப் புறப்பட்டுக்கொஞ்சகாலத்தில் அவ்விடம்போய்ச்சேர்ந்து, புரோகிதரான தௌமியர் சொல்லியபடி சங்கற்பஞ்செய்துகொண்டு, புண்ணியமான இராமதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்து, ஆசமனம் பண்ணி, ஆத்மசுத்திசெய்துகொண்டு, க்ஷேத்திரபிண்டம் போட்டு, வியாசர் சொன்ன சகலதானங்களும் செய்தார். இப்படியே ஒருமாதகாலம் நிராகாரரீாய் ஸ்நானம் பண்ணிப் பணத்திலாசையில்லாமல் சகலதானங்களும் செய்துவந்தார். மாசாந்தத்தில் மறுபடி அசரீரவாக்குத் தோன்றி, “யுதிஷ்டிர மஹாராஜனே ! நீர் கபடமாய்ப்பொய்சொல்லிப் பூர்வம் ஆசாரியரைக்கொன்றதனால் உண்டாகிய பாபங்களெல்லாம் நீங்கிப்போய்விட்டன ; இராஜ்யாருகனாய்விட்டாய் ; உன் இராஜதானி போய்ப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டு இராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணு.” என்று சொன்னதைக்கேட்டுத் தருமபுத்திரர் பரிமாகந்த பூரிதராய், அசரீரி தோன்றிய திக்கைநோக்கி நமஸ்கரித்து, அஸ்தினாபுரம் போய்ச்சேர்ந்து, பட்டாபிஷேகம் பண்ணிக்கொண்டு இராஜ்யத்தையாண்டிருந்தார். கேளுங்கள் பிராமணோத்தமர்களே ! இவ்விதம் தர்மபுத்திரர் இராம தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்ததனால் சகலபாபங்களும்போய்ப், பரிசுத்தராய் இராஜ்ய பரிபாலனத்துக்கு யோக்கியரானார். இந்தப்படி பிராமதீர்த்தத்தின் அழகான சரித்திரத்தை யுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்தத்தீர்த்தமானது சகலபாபங்களையும் போக்கிப் புத்தி முக்திகளைக் கொடுக்கிறது. இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும் கேட்பவரும் சகல பாபங்களினின்றும் விடுபட்டுப், பிறருக்குக் கிடைப்பதற்கருமையான கைலாசத்தையடைந்து மறுபிறப்பில்லாமல் வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது

இலட்சுமண தீர்த்தமகிமையில் பலராமர் பிரமஹத்தி நீங்கின

அத்தியாயம்.

கேளும் முனிவர்களே! தாரகபிரம்மமாகிய ஸ்ரீராமதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தபின் நியமத்தோடு இலட்சுமணதீர்த்தம் போகவேண்டும். அந்த இலட்சுமணதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்வோர் சகலபாபங்களினின்றும் விடுபட்டு, தரித்திரம் நீங்கி, ஆயுசு ஓங்கி, குணஞ்சிறந்து, கல்விநிறைந்து, புத்திர பௌத்திரர்கள் மிகுந்து, பிறப்பற்ற மோக்ஷசாம்பிராஜ்யத்தையடைந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள். அத்தீர்த்தக்கரையில் இலட்சுமண மந்திரத்தை ஜபிப்பவர் சகல வேத சாஸ்திர பண்டிதராகிறார்கள். அந்தக்கரையில் இலட்சுமணர் ஒரு மஹாலிங்க ஸ்தாபனஞ்செய்திருக்கிறார். அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி இலட்சுமண லிங்கத்தைப் பூஜிப்பவர்கள் இகத்தில் தரித்திர ரோகங்கள் நீங்கி அந்தத்தில் சமுசாரபந்தத்தினின்றும் விடுபடுவார்கள். கேளுங்கள் பிராமணோத்தமர்களே! பூர்வகாலத்தில் ரோகிணி புத்திரரான பலராமர் இந்த இலட்சுமண தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி இலட்சுமணலிங்கத்தைத் தரிசித்துப் பிரமஹத்தியினின்றும் நீங்கினார் என்று சொன்னதைக் கேட்ட முனிவர்களும், ஓ சூதமுனிவரே! பலராமருக்கு ஏன் பிரமஹத்திவந்தது? அது எப்படி நீங்கிப்போயிற்று? என்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

பூர்வகாலத்தில் சேஷனுடைய அவதாரமாகிய பலராமர், கௌரவரும் பாண்டவர்களும் யுத்தத்துக்குச் சித்தமாயிருந்தது கண்டு, பந்துக்கள் மடியப்போவதைப் பார்க்கப் பிரியமில்லாதவராய்த், தமக்குள் ஒரு யுக்தியை யோசித்துத் தீர்மானித்தார். அதாவது "நாம் கௌரவர்களுக்கு உதவிசெய்தால் பாண்டவர்கள் நம்மிடத்தில் கடுங்கோபங் கொள்வார்கள். பாண்டவர்க்குத் துணைசெய்தால் துரியோதனன் கோபமடைவான். நாமிருவருக்கும் பொதுவாயிருக்கவேண்டும். ஆகையால் தீர்த்தயாத்திரை யென்கிற காரணத்தை

முன்னிட்டு நாம் போய்விடுவோம்" என்றுயோசித்துப், புறப்பட்டுப் போய்ப் பிரபாசமென்கிற, தீர்த்தத்துக்கு வந்து சங்கற்ப பூர்வமாக அதில் ஸ்நானம்பண்ணித், தேவ ரிஷி பிதுர்கணங்களுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்து, பின்பு மேற்குமுகமாயோடும் சரஸ்வதி தீர்த்தம், பிருதூதகம், பிந்துசரஸ், முக்திபிரதமான பிரமதீர்த்தம், கங்கை, யமுனை, சிந்து, சதத்துரு, சுதரிசனம் முதலிய தீர்த்தங்களிலாடி, முனீந்திரர்கள் வசிக்கின்ற நைமிசாரணியம் போய்ச்சேர்ந்தார். அவ்விடத்தில் தீர்க்கசத்திரம் என்ற யாகத்தைச் செய்துகொண்டிருந்த தர்மவந்தர்களாகியும், இந்திரிய நிக்கிரகஞ் செய்தவர்களுமாகிய முனிவர்கள் யதுகுலசிரேஷ்டரான பலராமர் வந்ததைக்கண்டு, ஆசனத்தை விட்டெழுந்திருந்து நமஸ்காரம்பண்ணி ஆசனமளித்து, கந்தமூலாதிகளா லுபசரித்தார்கள். ஹலாயுதரான பலராமர்பிராமணர்களெல்லாரும் தன்னை வணங்கினதையும், வியாச சிஷ்யரான சூதர் தன்னை வணங்காமல் உயர்ந்த ஆசனத்தில் அஞ்சலியஸ்தராயுட்கார்ந்திருப்பதையும் கண்டு, கோபங்கொண்டு, "சங்கிரணஜாதியிற் பிறந்த ஈனனான சூதன் முனிவர்களுக்கு நடுவே உயர்ந்த ஆசனத்தில வீற்றிருப்பது தகுதியல்ல; மேலுந் தர்மசம்ரக்ஷகனான நம்மைக்கண்டு எழுந்து நமஸ்காரம்பண்ணாமலும், அச்சமில்லாமலும் அலக்ஷியமா யுட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறான். இவன் வியாசரிடத்தில் இதிகாச புராணங்களையும் தர்மசாஸ்திரங்களையும் படித்துக்கொண்ட இறுமாப்பினால் நம்மைக்கண்டு எழுந்திராமலுமிருக்கிறான். வ்யாசர் சிஷ்யரான பயிலராதி ரிஷிகளிப்படி அதர்மத்தைச் செய்யமாட்டார்கள். நாம் துஷ்டர்களை நிக்கிரகம் பண்ணுவதற்காகப் பூலோகத்தில் அவதாரஞ் செய்திருக்கிறோம். ஆகையா லிந்தத் துராத்மாவும், அசேதனனுமாயிருக்கிற சூதனைக்கொன்று விடுவோம்; நமது கையாலடிபட்டிறந்தா லிந்தத் துஷ்டன் பரிசுத்தனவான்; ஐயமேயில்லை." என்று சொல்லிக்கொண்டு, முசலாயுதத்தையும் ஹலாயுதத்தையுமுடைய பலராமர் தன்கையிலிருந்த தர்ப்பைப்புல்லினால் அவன் தலையை அறுத்து எறிந்தார். அது கண்ட முனிவர்களெல்லாரும் ஐயோ கஷ்டமேயென்றழுது பலராமரைப்பார்த்து, "ஏ, சங்கருஷணா, நீர் அநியாயஞ் செய்துவிட்டீர்; இந்தச் சூதருக்கு நாங்கள் தீர்க்க சத்திரயாகத்தில் பிரமாசனங் கொடுத்து, அக்ஷயமான ஆயுசுங்கொடுத்திருப்பதை யறியாமல் அவ

ணரைக்கொன்று பிரமஹத்தி சம்பாதித்துக் கொண்டீர்; யோகிகளிற்
சிறந்த உம்மை யடக்கி ஆள்கிறவனொருவனுமில்லை. ஆனால் நீர்செய்த
பிரமஹத்திக்குப் பிராயச்சித்தத்தை விசாரித்து லோகாநுக்கிர
கார்த்தஞ் செய்துகொள்ளவேண்டும். வேறு காரணத்துக்காக
இல்லை.” என்று முனிவர் கூறக்கேட்ட பலராமர் “ஆஸ்திகர்
களே! லோகங்களுக்கு அநுஷ்டித்துக் காட்டும் பொருட்டு நான்
பிராயசித்தம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறேன்; நான் செய்துகொள்ள
வேண்டிய பிரயாசித்த மின்னதென்று நீங்களே யோசித்துச்சொல்
லுங்கள். நீங்களிந்தச்சூதனுக்குத் தீர்க்கமான ஆயிசுகொடுத்திருப்
பதினால், நான் ஜகத்தைச்சிருஷ்டிக்கும்படியான என் சக்தியால்
இவனுக்கு மனம் இந்திரிய முயிர் முதலியவற்றைக் கொடுக்கிறேன்.”
என்று சொல்ல, ரிஷிகள், “பிரபுவே, உம்முடைய அஸ்திர வீரிய
மும், இவனுடைய சாவும் எங்கள் வாக்கும் போய்யாகாதபடி செய்
தருளவேண்டும்” என்று சொல்லப், பலராமர் “தன்னாத்மாவே தன
க்குப் புத்திரனாகிறானென்று வேதங்கள் முறையிடுகிறபடியால் இந்
தச்சூதனுடைய சரீரத்திலிருந்து ஒரு பிள்ளை பிறந்து, தீர்க்காயிசா
யிருந்து, சர்வஞ்ஞனாகி யுங்களுக்குத் தினமும் புராணாதிகளைச்
சொல்லப்போகிறான்.’’ என்று சொல்லி, மறுபடியுமவர்களைப்பார்
த்து, “உங்களுக்கு இஷ்டமான பிராயச்சித்தத்தை ச்சொல்லுங்கள்.
நான் செய்யத்தயராயிருக்கிறேன். நான் செய்த பாபத்துககு நீங்
களே பரிகாரஞ்சொல்லுங்கள்.” என்று வணக்கமாய்ச்சொன்னார்.
முனிவர்கள் ‘இல்வலன் புத்திரனாகிய வல்கலன் என்கிற அசுரன் பருவ
காலத்தில் இங்கேவந்து, அஸ்தி, இரத்தம் மாம்ச மூத்திர மலங்
களை யிரைத்து எங்களுடைய யாகங்களைக்கெடுக்கிறான். ஆகை
யால் லோககண்டகனான தானவனை நீர் கொன்றால் எங்களுக்குப்
பூஜைபண்ணினதாகும். நீர் ஒருவருஷகாலம் இந்தப்பாரதவரு
ஷத்திலிருக்கிற தீர்த்தங்களிலெல்லாம் நியமத்தோடு ஸ்நானம் பண்
ணினால் உமக்குப் பாபசாந்தியுண்டாம்.” என்று சொன்னார்கள்.
அப்போழுது பருவகாலம் வந்தது; ரிஷிகளும் யாகத்தைத்தொடங்
கினார்கள். அப்போழுது புழுதிகளையும், இரத்தத்தையும், ஊன்
தண்ணீரையும், மலத்தையும் மழைசொரிவதுபோல் இறைத்துக்
கொண்டு, பெருங்காற்று வீசும்படி நடந்துவந்து, யக்ஞசாலையில்
நுழைந்த சூலபாணியாயும் மஹாபல பராக்கிரம முடையவனாயும்,

எரிகிற மலைபோலவும், உருகின தாம்பிரத்தைப்போலவும் தெற்றுப்
பல்லும் செம்பட்ட மயிரும் பொருந்திப், பயரங்கமான முகத்தை
யுமுடைய வற்கலாசுரனை பலராமர்பார்த்துச் சத்துருக்களைப் பிளக்
கிற முசலத்தையும், அசுரர்களையழிக்கிற கலப்பையாயுதத்தையும்,
தைத்தியர்களைக் கொல்லும் கதாயுதத்தையும் நினைக்க, உடனே
யவைகள் கிட்டவந்தன. அப்பொழுது பலராமர் கலப்பை நுனி
யால் ஆகாயத்திலோடுகிற வற்கலாசுரனை வளைத்திழுத்து, கோப
ங்கொண்டு முசலத்தால் தலையில் அடித்தார். அவன், மண்டை
பிளந்து, இரத்தம் கக்கிக்கொண்டு, ஈனத்தொனியோடு, வஜ்ஜிராயு
தத்தாலடிபட்ட மலையைப்போலப் பூமியில் விழுந்து மடிந்தான்.
அப்பொழுது ரிஷிகளெல்லாரும் ராமனுக்கு ஆசீர்வாதம் பண்ணித்,
தேவர்கள் விருத்திரனைக் கொன்ற இந்திரனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்
தது போலப், புண்ணிய தீர்த்தத்தால் அபிஷேகஞ்செய்து, தாம
ரைமலரால் கட்டின வைஜந்தி என்கிற மாலையையும், இரண்டு அழ
கான வஸ்திரங்களையும், ஆபரணங்களையுங் கொடுத்தார்கள். அவை
களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பலராமர் புஷ்பித்த விருக்ஷங்களோடு
கூடின கயிலாச மலையைப்போல விளங்கினார். பிறகு முனிவர்களி
டம் விடைபெற்றுககொண்டு ஒருவருஷம் நியமத்தோடு தீர்த்த
யாத்திரைசெய்து வருஷமுடிவில் தன் பட்டணம்போக யத்தனஞ்
செய்கையில், கறுத்துமெலிந்த ஒரு நிழல் பின் தொடரக்கண்டார்.
அப்பொழுது ஆகாயத்திலொரு அற்புதமான வாக்குத்தோன்றி,
"மஹா பாகுவான பலபத்திரா! நீ செய்த தீர்த்தயாத்திரையினால்
உன் பிரமஹத்தி முழுமையுந் தொலையவில்லை." என்று சொன்ன
தைக்கேட்டு, "ஒருவருஷம் தீர்த்தயாத்திரை செய்தும் பிரமஹத்தி
போகவில்லையாமே; என்னசெய்வோம்." என்று மனநொந்து, நை
மிசாரணியம் வந்து சேர்ந்து, முனிவர்களுக்குத தான் கேட்டு
வந்த ஆகாசவாணியையும், தன்னை நிழல்போலத் தொடர்ந்த பிர
மஹத்தியையும் தெரிவிக்க, முனீசுவரர்கள் "ஐயா! உமக்குப் பிரம
ஹத்தி முழுதும் நீங்காமலிருக்குமானால் கந்தமாதன பருவதத்தி
லிருக்கிற மஹானுக்கத்தையும், கொடியரோகங்களையும் போக்குகிற
இலட்சுமண தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி அங்கிருக்கும் லிங்க
த்தைத் தரிசனம்செய்தால் உமக்குப் பிரமஹத்திதோஷம் முற்று
மொழிந்து போமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை." என்று சொன்னார்

கள். அது கேட்ட பலராமரும் கந்தமாதனம்போய் இலட்சுமண தீர்த்தத்தில் சங்கற்ப பூர்வமாக ஸ்நானம்பண்ணிப்பிராமணர்களுக்குப் பசு, பூமி, தனம், தானியம் முதலியவைகளைத் தானம்பண்ணினார். அப்பொழுது ஆகாசத்திலொரு அசரீரவாக்குத் தோன்றி! "ஏ ஹலாயுதா! உம்முடைய பிரமஹத்தி யிப்பொழுது முற்றுமொழிந்து போயிற்று. சந்தேகப்படாதேயும். நீர் உம்முடைய பட்டணத்துக்குச் சுகமாகப் போய்ச்சேரும்." என்று சொல்லக்கேட்ட பலராமரும் அந்தத்தீர்த்தத்தைப்புகழ்ந்து, அங்கிருக்குந் தீர்த்தங்களிலெல்லாம், ஸ்நானம் செய்து, தனுக்கோடிக்குப்போய் அவ்விடத்திலும் ஸ்நானம் பண்ணி இராமநாதரைத் தரிசனஞ் செய்து, சகல பாவங்களும் நீங்கித் தன் பட்டணமான துவாரகைக்கு வந்துசேர்ந்தார். கேளுங்கள் முனிவர்களே! இந்தப்படி பிரமஹத்தியாதிபாவங்களை நீக்குகிறதும், பவித்திரமாயும், நிர்மலமாயுமிருக்கிற இலட்சுமண தீர்த்தத்தின் மகிமையையுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்போரும், கேட்போரும் பிறப்பற்ற முத்தி பதத்தை யடைகிறார்கள்.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இருபதாவது

ஜடாதீர்த்த வைபவம் உரைத்த

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனீசுவரர்களே! பிரமஹத்தியைப் போக்குகிற இலக்ஷ்மண தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினபின் சித்தசுத்திபெறுவதற்காக ஜடாதீர்த்தம் போய்ச்சேர வேண்டும். பிறப்பிறப்பு, நரைதிரைகளால் நிறைந்த சமுசாரத்தில் கிடந்துழலுகிற மனிதர்களின் அஞ்ஞானத்தை நீக்க ஜடாதீர்த்தத்தைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. உலகத்தில் மோட்சத்தை யடையவேண்டிச் சித்தசுத்தி பெற இச்சிக்கிற சிலர் வேதாந்தத்தை வாயினால் மட்டும் படிக்கிறார்

களை ஒழிய அநுபவத்துக்குக் கொண்டுவருகிறதில்லை. பூர்வபட்சமென்கிற பெரியமுதலைகள் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறதும், சித்தாந்தமென்கிற மீன்கள் துள்ளிவிளையாடுகிறதுமான வேதாந்த சமுத்திரத்தில் அஞ்ஞானத்தினால் மூழ்கிக்கிடக்கிறார்கள். சித்தசுத்திக்காக வேதாந்தத்தைப் படிப்பவர்கள் படித்தபின் வீண்வாதம் பண்ணிக் கலகஞ் செய்கிறார்கள். வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் மனதுக்கு மயக்கமுண்டாகுமிடங்கள் அநேகமாயிருப்பதினாலே எளிதில் சித்திசுத்தி கிடைப்பதில்லை. ஆகையால் முனிவர்களே! வேதாந்த சாஸ்திரத்தைச் சித்தசுத்திக்காக கொள்கிறதில்லை. உங்களுக்குச் சித்தசுத்தி சுலபமாய்க்கிடைக்க வேண்டுமானால் ஜடாதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுங்கள். பூர்வகாலத்தில் சகலரும் அஞ்ஞானம் நீங்கி ஞானத்தை யடையும்படி சாட்சாத் பரமசிவனே கந்தமாதன பருவதத்தில் இந்தத் தீர்த்தத்தை யுண்டாக்கினார். தார்மிகரான இராமர் இராவண சம்ஹாரஞ் செய்தபின், இந்தத்தீர்த்தத்தில் தம்முடைய ஜடையை அலம்பிக் கொண்டதினால் இதற்கு ஜடாதீர்த்தமென்று பேர் வந்தது. அறுபதினாயிர வருஷம் கங்காநதியில் ஸ்நானம்பண்ணின பலனானது, பிரகஸ்பதி சிம்மராசியிலிருக்கிற காலத்தில் கோதாவரி நதியில் ஒரு ஸ்நானம்பண்ணினதினால் கிடைக்கிறது; அப்படிக் கோதாவரியிற் செய்கிற ஆயிரம் ஸ்நானபலன் ஜடாதீர்த்தத்தைக் கண்ட மாத்திரத்திலுண்டாகிறது. அந்த ஜடாதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு அந்தக்கரணசுத்தியுண்டாய் அஞ்ஞானமொழிந்து, ஞானோதயமாகி முக்திசித்தித்து, அகண்ட சச்சிதானந்த பூரணத்துவங் கைகூடுகிறது. இந்த விஷயத்தில் வியாசருக்கும் அவரது குமாரராகிய சுகருக்கும் நடந்த சம்வாதமான புராதன இதிகாச மொன்றிருக்கிறது.

பூர்வகாலத்தில் சுகரானவர் முனிசிரேஷ்டராயும், தன்னை யறிந்தவராயும், விஷ்ணுசொரூபியாகியும், பரம்பரா தர்மங்களை யறிந்தவராயும், சகல சாஸ்திர நிபுணராகியுமிருக்கிற வியாசரைச் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து, “சர்வஞ்ஞரான என்பிதாவே! அந்தக்கரணசுத்தியுண்டாய், அஞ்ஞானம நீங்கி, ஞானோதயமாகி, அந்தத்தில் சாசுவதமான முக்தி எனக்குக் கைகூடும்படியான ஒரு உபாயத்தை என்னிடத்தில் அன்புகூர்ந்து சொல்லியருளவேண்டும். தங்களிடத்தில் நான் வேதாந்தமும், இதிகாச புராணமும்

முற்றிலும் கற்றுணர்ந்தும் எனக்கு மனத்தெளிவுண்டாகவில்லை. ஆகையால் மனச்சுத்தி யுண்டாகும்படியான ஒரு இரகசியத்தை யெனக்குபதேசிக்க வேண்டும்." என்று கேட்க வியாசர் சொல்லுகிறார்.

"ஏ சுகா! உன்னுடைய அவித்தையாகிய முடிச்சை அவிழ்க்கிறதும், புத்திசுத்தியைக் கொடுக்கிறதும், ஜனனமுதலிய பயத்தை நீக்குகிறதுமான இரகசியத்தைச் சொல்லுகிறேன். இராமசேதுவிலிருக்கிற புண்ணியமான கந்தமாதன பருவதத்தில் பாபத்தைப் போக்கும் ஜடாதீர்த்த மொன்றிருக்கிறது. அதில் தசரதராமன் தன்னுடைய ஜடையை அலம்பிவிட்டு, 'இதில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு யாகம், யக்ஞம், உபவாசம், தானம், ஜபங்கள் செய்யாமலே அந்தக்கரணசுத்தி யுண்டாகட்டும்; இதில் ஸ்நானம் பண்ணுவதனாலுண்டாகிற பலமானது சகல தானங்களையும் பண்ணுகிறதாலுண்டாகிற பலனுக்குச் சமானமாகட்டும்' என்று வரங்கொடுத்திருக்கிறார். இந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் சகல துக்கங்களையுந்தாண்டி, மஹானுப் புண்ணிய லோகங்களை யடைகிறான். அப்பா சுகனே! அந்தக்கரணசுத்தியை விரும்பினால் ஜடாதீர்த்த ஸ்நானத்தைத் தவிர வேறு ஜபவிரதாதி உபாயங்களில்லை. ஐசுவரியம், கீர்த்தி, ஆயுசு விருத்திகளைக் கொடுக்கிற சர்வலோகப் பிரசித்தமான இந்த ஜடாதீர்த்தமானது பரிசுத்தமானவைகளுக் கெல்லாம் பரிசுத்தமானதும், மங்களங்களுக் கெல்லாம் மங்களமானதும், சர்வபாபங்களையும் நீக்குகிறதுமான தீர்த்தம். அப்பா முற்காலத்தில் வருணகுமாரராகிய பிருகு வென்பவர் தன் தந்தையைப் பார்த்து, 'பிதாவே' சித்தசுத்தியை யடையுமுபாயத்தைப் யெனக்குச் சொல்ல வேண்டும், என்று கேட்க, வருணனும் 'அப்பா பிருகுவே! இராமசேதுவாகிற கந்தமாதனத்திலிருக்கிற ஜடாதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்த மாத்திரத்தில் சித்தசுத்தி கட்டாயமுண்டாகும்' என்று சொல்லப் பிறகு தகப்பனார் சொன்னபடி கந்தமாதனத்திற்கு வந்து ஜடாதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து சித்தசுத்தியை யடைந்து, அஞ்ஞானக் கூட்டங்கள் விலகி, அத்துவைதஞானம் பிறந்து, அகண்ட சச்சிதானந்த சொரூபியானான். அப்பா சுகனே! சங்கராம்சமான தூர்வாசரும், விஷ்ணு அம்சமான தத்தாத்திரேயரும், இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி, அந்தக்கரண சுத்தியடைந்து பிரமா

நந்தர்களாய் விட்டார்கள். அதிசுசுத்தமாயும், சர்வ பாபநிவர்த்தகமாயும், புண்ணியமாயுமிருக்கிற ஜடாதீர்த்தத்தில் அஞ்ஞான ஒழிவை விரும்புகிறவன் ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டும். ஆகையால் புத்திசாலியான சுகனே! மனசுத்தியைக் கொடுக்கிற ஜடாதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணு என்று பிதாவான வியாசர் சொல்ல, சுகமுனிவர் மஹாபுண்ணியமான கந்தமாதனபருவதம் போய்ச் சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு சித்தசுத்தியை அடைந்து, ஸ்வசொரூபமான பரமாநந்த ரூபியாய் விட்டார்.

கேளுங்கள் பிராமணோத்தமர்களே! மனச்சுத்தியை யடைய விரும்புகிறவர்கள் பக்தியுடனே கூட இந்த ஜடாதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணட்டும். ஐயோ! காமதேனுவுக்குச் சமானமான ஜடாதீர்த்தமிருக்க அதைவிட்டு ஈனமான மற்ற தீர்த்தங்களை ஜனங்கள் அஞ்ஞானத்தினால் ஆசைப்படுகிறார்களே! இந்த ஜடாதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினதினாலேயே புத்திகாமன் புத்தியையும், முக்திகாமன் முக்தியையும் அடைகிறான். பிராமணர்களே! இது உண்மையே. வேதாத்தியயனஞ் செய்வதினாலும், யாகம் பண்ணுவதாலும், தானம் பண்ணுவதாலும், தபம் பண்ணுவதாலும், விரதம் செய்வதாலும், உபவாசம் பண்ணுவதாலும், ஜபம் பண்ணுவதாலும், யோகாப்பியாசம் பண்ணுவதாலும் மனிதர்களுக்கு மனச்சுத்தி யுண்டாகலாம்; இவைகளொன்று மில்லாமலே இந்தத் தீர்த்தத்தில் கேவலஸ்நானம் பண்ணுவதினாலேயே பிராமணர்களுக்கு மனச்சுத்தி யுண்டாகிறது. ஜடாதீர்த்தமகிமையை யென்னால் சொல்லமுடியாது. அதன் மகிமையைப் பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களே யறிவார்கள். ஜடாதீர்த்தத்துக்குச் சமானமான தீர்த்தம் இருந்ததுமில்லை இருக்கப் போகிறதுமில்லை. ஜடாதீர்த்தக் கரையில் போடுகிற பிண்டமானது கயாசிராத்தத்துக்குச் சமானமாகிறது. இதில் ஐயமேகிடையாது. ஜடாதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் பாபங்களையும், தரித்திரத்தையும், நரகத்தையுமடைகிறதில்லை. கேளுங்கள் பிராமணோத்தமர்களே! இவ்விதமான ஜடாதீர்த்தமகிமையை உங்களுக்குச்சொல்லி விட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தை நியமமாய்ப் படிப்பவரும்கேட்பவரும், பாபங்களையுதறிவிட்டு, விஷ்ணுபதத்தை யடைகிறார்கள்.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

இருபத்தோராவது

யுதிஷ்டிரர் இலக்ஷ்மீ தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி ஐசுவரியம் பெற்றகதையுரைத்த

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! சர்வபாதகநாசனமான ஜடாதீர்த்தத்தில் ஸ்நாநம் பண்ணிப் பரிசுத்தனாய் லக்ஷ்மீதீர்த்தம் போக வேண்டும். எவனெவன் எந்தெந்த ஆசையோடு இதில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறானோ அவனவன் அந்தந்த ஆசையில் சித்திபெறுகிறான். மகா தரித்திரத்தையும், மகா துக்கத்தையும் போக்குகிறதும், தனதானிய சமிருத்தியைக் கொடுப்பதுமான இந்தத்தீர்த்தத்தில் இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்த தர்ம புத்திரர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய வசனத்தின்படி ஸ்நானம்பண்ணி மகத்தான ஐசுவரியத்தை யடைந்தார் என, ரிஷிகள் அதெப்படி யென்று வினவ ஸூதமுனிவர் சொல்லுகிறார்.

பூர்வம் திருதராஷ்டிரனுடைய வசனத்தின்படி மஹாபல பராக்கிரமசாலியான பாண்டவர்கள் இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தபோது ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியவர்களைப் பார்க்கவந்தார். அது கண்ட பாண்டவர்கள் வெகு பிரியத்தோடும் அவரை அரண்மனைக் கழைத்துக்கொண்டுபோகக் கிருஷ்ணர் அந்த உத்தமமான பட்டணத்தில் கொஞ்சகாலம் விசித்துக் கொண்டிருந்தார். ஒரு நாள் யுதிஷ்டிரர் வசுதேவபுத்திரனாகிய ஜகத்ரட்சகனான கமலக் கண்ணனைப் பூசைசெய்து, "மஹா பிராக்ஞனான கிருஷ்ணா! எந்தத்தர்மத்தைச்செய்து மனிதர்கள் மகத்தான ஐசுவரியத்தையடைகிறார்களோ அந்தத் தர்மத்தை யெனக்குச் சொல்லியருளும்." என்று பிரார்த்திக்க, கிருஷ்ணர் சொல்லுகிறார். "மஹா பாகனான தர்மபுத்திரரே! கந்த மாதனத்தில் ஐசுவரியத்தைக்கொடுக்கிற லக்ஷ்மீதீர்த்தமென்றொரு தீர்த்தமிருக்கிறது. நீர் அதில் ஸ்நானம்பண்ணினால் ஐசுவரியத்தையும், தனதானியசமிருத்தியையும் அடைவீர். தேவர்கள் அதில்

ஸ்நானம் பண்ணின புண்ணியத்தினால் மஹாபல பராக்கிரமசாலிக
ளான இராட்சதர்களை ஜயித்தார்கள். அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நா
னம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு ஐசுவரியமும், தர்மமும் உண்டாகும்.
இதில் சந்தேகப்படாதேயும். தபசுகளாலும் யாகங்களாலும்,
தானங்களாலும், ஆசீர்வாதங்களாலு மெப்படி ஐசுவரியத்தைப்
பெறுகிறார்களோ அதுபோல இலட்சுமீ தீர்த்த ஸ்நானத்தினாலே
சமஸ்தபாபங்களும், ரோகங்களும், விக்கினங்களும் நீங்கி உலக
மெல்லாம் பரவுகிற கீர்த்தியை அடைகிறார்கள். இதில் சந்தேகமே
யில்லை. கேளுந் தர்மபுத்திரரே! இந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்
பண்ணினதினால் குபேர புத்திரனாகிய நளகூபரன் அப்ஸரஸ்களுக்
கெல்லாம் சிரேஷ்டமான ரம்பா ஸ்திரீயை அடைந்தான். அப்
படியே அவன் தந்தையாகிய குபேரனும் இதில் ஸ்நானம் பண்ணிப்
பதுமம் முதலான நவநிதிகளுக்குத் தலைவனானான். ஆகையால் என்
அத்தை புத்திரனாகிய யுதிஷ்டிர மஹாராஜனே! நீர் பீமசேனன்
முதலாகிய தம்பிமார்களோடும் சிவப்பிரதமான இலக்ஷ்மீ தீர்த்தத்
தில் ஸ்நானம் பண்ணும். நீர் ஐசுவரியத்தை யடைவீர்; சத்துரு
ஜயம் பெறுவீர். இதில் சந்தேகப்படாதேயும்.' என்று கிருஷ்ணர்
சொல்லத், தர்மபுத்திரர் தமபிமார்களோடு சீக்கிரமாய்க் கந்தமாத
னம்.போய் நியமத்தோடு சம்பத்தைக்கொடுக்கிற இலட்சுமீ தீர்த்தத்
தில் ஒரு மாதம் ஸ்நானம் பண்ணிக், கோதானம், பூதானம், சொர்
ணதானம் முதலான தானங்களைச் செய்து, இந்திரப் பிரஸ்தத்துக்
குப் போய் இராஜசூய யாகம் செய்ய விரும்பி ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு ஆள்
அனுப்பினார். உடனே ஸ்ரீகிருஷ்ணர் சத்தியபாமையோடு அதிக
வேகமான நாலு குதிரைகள் பூட்டின தேர்மேலேறிக்கொண்டு
வெகு துரிதமாய் இந்திரப்பிரஸ்தம் வந்து சேர்ந்தார். அதுகண்டு
தர்மபுத்திரரும் தான் இராஜசூயத்துக்கு யத்தனம் பண்ணினதைத்
தெரிவிக்கக், கிருஷ்ணனும் "அப்படியே செய்யலாம்" என்று அநு
மதி கொடுத்து, "அத்தானே! இதமான ஒரு வசனஞ் சொல்லுகி
றேன்" என்று சொல்லுகிறார்:—"கேளும்; இந்த ராஜசூயமென்
கிறயாகம் எல்லாராஜர்களாலும் செய்துமுடிக்கக்கூடாத தாயிருக்
கிறது. அநேகமாயிரம் இரத கஜ துரக பதாதிகளோடு கூடின அர
சன் தானிந்தயாகத்தைச் செய்துமுடிக்கலாமே யொழிய மற்றவர்
களால் முடியாது. இந்த யாகம் பண்ணுகிறதற்கு முன்னாலே திக்கு

விஜயஞ்செய்து, சகல ராஜர்களையும் ஜயித்து, அவர்கள் கொடுக்கிற கப்பத்தைக் கொண்டு யாகத்தைச் செய்து முடிக்கவேண்டும். உமக்கு உபாயஞ் சொல்லுகிறேனே யல்லாமல் உம்மைப் பயமுறுத்தினதாக நினைக்க வேண்டாம். முதலில் திக்குவிஜயத்துக்கு ஆரம்பஞ் செய்யும்." என்று யுக்தியோடு கூடின வார்த்தையைக் கண்ணன் மொழிய யுதிஷ்டிரருந் தேவகீ புத்திரரான கிருஷ்ணனைப் புகழ்ந்து, தன் தம்பிமார்களை அழைத்து, "மஹாபாகுவான பீமா! மஹாவீரியவானான தனஞ்செயா! சத்துருசங்காரத்தில் தீக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிற அழகிய நகுலசகாதேவர்களே! கேளுங்கள். நான் உத்தமமான பெரிய இராஜ சூயயாகத்தைச் செய்ய விருப்பங்கொண்டிருக்கிறேன். அந்தயாகமோ சகல ராஜர்களையும் ஜெயித்த பின்பு தான் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் நீங்கள் நாலுபேரும் சைனியங்களை யழைத்துக்கொண்டு நாலுதிக்குகளிலும்போய் இராஜர்களை ஜயித்துத் திரவியம் சம்பாதித்துக்கொண்டு வாருங்கள். நீங்கள் கொண்டு வருகிற திரவியத்தினாலேதான் நான் யாகஞ் செய்யவேண்டும்." என்று சொல்லப், பீமன் முதலாகிய தம்பிமார்கள் நால்வரும் மலர்ந்த முகமுடையவர்களாய்ப் பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு நாலுதிக்குகளிலுஞ் சென்று கிருஷ்ண சகாயத்தாலே அங்கிருந்த அரசர்களை ஜயித்து அவர்களைத் தங்கள் வசமாக்கிக்கொண்டு, அவர்கள் கொடுத்த ஏராளமான திரவியத்தை யெடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரமாய் இந்திரபிரஸ்தம்வந்து சேர்ந்தார்கள். மஹாபலபராக்கிரமசாலியான பீமன் நூறுசுமை சொர்ணத்தையும், வீரனாகிய அர்ஜுனன் ஆயிரஞ்சுமை சொர்ணத்தையும், பராக்கிரமசாலியான நகுலன் நூறுசுமை சொர்ணத்தையும், சகாதேவன் விபீஷணர் கொடுத்த பதினாலு பொற்பனைமரங்களையும் தக்ஷிண தேசத்தரசர்கள் கொடுத்த அளவில்லாத திரவியங்களையுங் கொண்டுவந்தார்கள். இவ்விதம் தம்பிமார்கள் கொண்டுவந்த அளவுபடாத திரவியத்தாலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கொடுத்த இலட்சங்கோடி சொர்ணத்தினாலும், அவருடைய அநுக்கிரகத்தால் யாகத்தைப் பூர்த்தி செய்து, பிராமணர்களுக்கு யதேஷ்டமாய்த் திரவியங்கொடுத்து அன்னதானம், பூதானம், கோதானம், வஸ்திரதானம், பூஷணதானம் முதலியவற்றையுங் கொடுத்தார். யாசகர்கள் விரும்பினதற்கு மேல் இரண்டு பங்குதிரவியம் கொடுத்தபடியால், இவ்வளவு திரவியம் செலவழிந்

தது. இவ்வளவு பொக்கிஷத்தில் மிஞ்சியிருக்கிறதென்று ஒருவரு மறியக் கூடாமலிருந்தது. யாசகர்கள் கொண்டுபோகிற திரவியத் தைப்பார்த்த ஜனங்கள் அரசன் எல்லாத்திரவியத்தையுங் கொடுத்துவிட்டாரென்று சொன்னார்கள். பிறகு அவர்களே பொக்கிஷத்தில் அளவில்லாத இரத்தினங்களும் சொர்ணமு மிருக்கக்கண்டு, அரசன் யாசகர்களுக்குக் கொடுக்கது கொஞ்சந்தானென்றார்கள். இவ்விதம் தர்மபுத்திரர் இராஜசூயயாகத்தைமுடித்து ஏராளமான திரவியத்தையுடையவராய்த் தம்பிமார்களோடு இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் சுகமாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார். கேட்டீரோ முனிவர்களே! இலட்சுமீ தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணின மகத்துவத்தினால் தர்மபுத்திரர் இவ்வளவு ஐசுவரியத்தையடைந்தார். இந்தத் தீர்த்த வைபவத்தை நானென்னென்று சொல்வேன்! இந்தத் தீர்த்தமானது மஹாபுண்ணியகரமாயும், மஹாதரித்திரநாசனமாயும், தனதானியப் பிரதமாயும், மஹாபாதகநாசனமாயும், மஹாநரக ஸம்ஹாரியாயும் மஹாதுக்க நிவாரணமாயும், மஹாகடனை யொழிப்பதாயும், களத்திர புத்திரர்களைக் கொடுப்பதாயும், துர்ச்சொப்பன நாசனமாயும், சர்வாபீஷ்டப்பிரதமாயும் உள்ளது. இந்தத்தீர்த்தத்துக்குச் சமமான தீர்த்த மிருந்ததுமில்லை; இனி இருக்கப்போவது மில்லை. இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும் கேட்பவரும் இகத்தில் தனதானிய சமிருத்தியையும் போகங்களையும், அந்தத்தில் முக்தியையும் அடைவார்களென்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது

அக்கினிதீர்த்த மஹிமையால் துஷ்பண்ணியன் பிசாசத்துவம்ஒழிந்த

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் பிராமணோத்தமர்களே! ஸமஸ்த ஐசுவரிய காரணமாயும், மங்களாகரமாயு மிருக்கிற இலட்சுமீ தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்

பண்ணிவிட்டு, அக்கினிதீர்த்தம் போய்ச் சேரவேண்டும். இந்த அக்கினி தீர்த்தமானது மஹாபாதகங்களை யழித்துப்புண்ணியத்தை செழிக்கச் செய்கிறது. இது தீர்த்தங்களுக்குள்ளே உத்தமமானது. சர்வாபீஷ்டங்களையுங் கைகூடச் செய்கிறது. இந்தத்தீர்த்தத்தில் பாபநிவர்த்தியாகிப் பரிசுத்தம்பெறும்பொருட்டு எல்லாரும் ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டு மென்று சூதர் சொல்ல, முனிவர்கள் சூதரைப்பார்த்து "ஐயா முனீசுவரரே! இந்தத் தீர்த்தத்துக்கு அக்கினி தீர்த்தமென்றேன் பெயர்வந்தது? அது எங்கே யிருக்கிறது? அது எப்படிப்பட்ட மகிமையுடையது? இவைகளை யெல்லா மெங்களுக்கு விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லியருளவேண்டும்" என்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகின்றார்.

முனிவர்களே! நீங்கள் நேர்த்தியான கேள்வி கேட்டீர்கள். சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். பூர்வகாலத்தில் இரகுகுலத்தில் தசரதனுக்குப் புத்திரனாக அவதரித்த மஹாபலபராக்கிரமசாலியும் சத்தியகாமருமான ஸ்ரீராமர், இராவணனைப் பரிவாரங்களுடன் சங்கரித்து, இலங்கையில் விபீஷணனுக்குப் பட்டங்கட்டிவைத்து விட்டுச், சித்த சாரணகந்தர்வர் முதலான தேவர்களும், அப்சரஸ்திரீகளும், முனிவர் கணங்களும் ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய, இந்திராதி தேவர்களும், முனிவர்களும், பிதுர்த்தேவர்களும், விபீஷணனும், சமஸ்தமான வானர வீரர்களும் படைசூழ்ந்துவர, தமக்குஞ் சீதைக்கும் சுத்தியுண்டாகும் பொருட்டுத தீர்த்த ஸ்நானஞ்செய்ய விரும்பி, விளையாட்டாகக் கையில் வில்லை யேந்திச் சேதுமார்க்கமாய்ச், சீதா இலட்சுமண சமேதராகக், கந்தமாதன பர்வதம்வந்து சேர்ந்தார். பிறகு சீதை பரிசுத்தமாகும்பொருட்டு இலட்சுமீ தீர்த்தக்கரையில் நின்றுகொண்டு, தேவர்கள், ரிஷிகள், பிதுர்க்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, அக்கினி தேவனை வருகவென்றழைத்தார். உடனே அக்கினி பகவானும், காளீ, கராளீ, மனோஜவா, சுலோகிதா, சுதூம்ரவர்ணை, உக்கிரை, பிரதீப்தை யென்கிற எழுநாக்குகளாலும், பத்துத்திக்குகளையும், பரந்த ஆகாசத்தையும், சமுத்திர ஜலத்தையும் நக்கிக்கொண்டு, சிவந்த கண்களோடும், மஞ்சள் வர்ணத்தோடும், மஞ்சள் வர்ணமான வஸ்திரத்தோடும் கையில் வில்லையேந்திக்கொண்டு இலட்சுமீ தீர்த்தத்துக் கருகாமையில் தோன்றிக், தமது திருவிளையாட்டால் மானிட சொரூபங்கொண்ட ஸ்ரீராமச்சந்திரனைப்

பார்த்துச், சீதாதேவியின் சுத்திவிஷயமாய் அழகான சில வார்த் தைகள் சொல்லுகிறார். "இராட்சதர்களைச் சங்கரித்த மஹாபாகு வான ஸ்ரீராமா! இந்த ஜானகியினுடைய பதிவிரதாதர்மத்தினுலே தான் நீர் இராவண சம்ஹாரம் பண்ணினது; இது சத்தியம், சத்தி யம், சத்தியம். இதில் சந்தேகமேயில்லையாது. லோகமாதாவாகிய இந்த இலட்சுமீ தேவியானவள் நீர் தேவனுயிருக்கும்போது தேவி சரீர முடையவளாகவும், மனிதனுயவதரிக்குங் காலங்களில் மனித் சொரூபம் உடையவளாகியும் உமக்குச் சகாயமாயிருக்கிறுள். ஆகை யால் தேவதேவனுன ஜனர்த்தன! என் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைத்து இந்தச் சீதாதேவியை அங்கீகாரம் பண்ணிக்கொள்ளும்." என்று சொல்ல, அதுகேட்டுத் தேவர்களும், மஹாரிஷிகளும், வித் தியாதரர்களும், கந்தர்வர்களும், மானிடர்களும், பன்னகர்களும், மற்று முள்ளவர்களும் ஸ்ரீராமரையும், ஜனகபுத்திரியாகிய சீதை யையும் அடிக்கடி புகழ, ஸ்ரீராமர் அக்கினி தேவன் வாக்கின்படிச் சீதாதேவியை அங்கீகாரம் பண்ணிக்கொண்டார். கேளுங்கள் பிராமணோத்தமர்களே! ஸ்ரீராமர் சீதையின் சுத்திக்காக அழைத்த அக்கினி தேவன் இலட்சுமீ தீர்த்தத்துக்குச் சமீபத்தில் சமுத்தி ரத்தினின்றுந் தோன்றின அவ்விடமே அக்கினி தீர்த்தமென்னப் படும். இந்தத்தீர்த்தத்தில் பக்தியுடன் ஸ்நானம் பண்ணி, உபவாச மிருந்து, வேத வித்துக்களான பிராமணர்களுக்குப் போஜனஞ் செ ய்து வைத்து, அவர்களுக்கு வஸ்திரம், தனம், பூமி, அலங்கரிக்கப் பட்ட கன்னிகைகளையுங் கொடுத்தால், சமஸ்த பாபங்களினின்றும் விடுபட்டு விஷ்ணுசாயுஜ்யத்தைப் பெறுவார்கள். இந்த அக்கினி தீர்த்தக்கரையில் அன்னதானஞ் செய்கிறது மிகவும் உத்தமம். இந்தத் தீர்த்தத்துக்குச் சமானமான தீர்த்தம் இருந்தது மில்லை; இருக்கப்போகிறது மில்லை. இந்ததீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணின தினுல் மஹாபாதகனுன துஷ்பண்ணியன் கூடக் கோரமான பிசாச சொரூபத்தை விட்டுத் திவ்யசொரூபத்தை யடைந்தான்.

பூர்வகாலத்தில் பாடலீபுரமென்கிற நகரத்தில் பசுமான் என்னு மொரு வணிகனிருந்தான். அவன் தர்மசீலன்; பிராமணவிசுவாச முடையவன். அவன் இடைவிடாமல் கிருஷித்தொழிலைச் செய்து கொண்டும், பசுக்களைக்காப்பாற்றிக் கொண்டும், கடைதெருவில் பொன் முதலிய பொருள்களைத் தருமமாய் விற்பனை செய்துகொண்

டும், பதிவிரதா சிரோமணிகளான மூன்று மனைவிமார்களோடும் கூடி வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். இப்படி வாழ்ந்துவருங்காலத்தில் அவனுடைய மனைவிமார் மூவரில் மூத்தவள் வம்சத்தை விருத்திபண்ணுகிற சுபபண்ணியன், புண்ணியவான், சாருபண்ணியன், என்கிற மூன்று புத்திரர்களைப் பெற்றாள். இரண்டாவது மனைவி சுகோசன், பகுகோசன் என்கிற இரண்டு குமாரர்களைப் பெற்றாள். மூன்றும் மனைவிக்கு மஹாபண்ணியன், மஹாகோசன், துஷ்பண்ணியன் என்கிற மூன்று புதல்வர்கள் பிறந்தார்கள். இவ்விதம் பசுமானுக்கு எட்டுக் குமாரர்கள் பிறந்து, நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து, தாய்தந்தையர் களிக்கும்படியாகத் தெருவில் விளையாடி, ஐந்து வயது ஆகும் காலத்தில், தகப்பனும் தன் குலத்தொழிலான பயிரிடுதல், பசுக்காத்தல் வியாபாரஞ்செய்தல் முதலிய தொழில்களைக் கிரமப்படி கற்றுக்கொடுக்க, அவர்களுள் மூத்தவர்களாகிய ஏழுபேர்கள் மாத்திரம் தந்தை சொற்கேட்டு அவனிஷ்டப்படியே நடந்து வந்தார்கள். எட்டாவது புத்திரனாகிய துஷ்பண்ணியன் தெருவில் விளையாடும் பருவம் முதற்கொண்டு துன்மார்க்கத்தி லாசைகொண்டு, தகப்பன் வார்த்தையைக் கேளாமலும், அயல் வீட்டுக் குழந்தைகளைப் பிடித்துத்துன்பப் படுத்திக்கொண்டும் வந்தான். இப்படித் துஷ்டத்தனம் செய்துவருகிற புத்திரனைப் பைத்தியகாரனென்று பசுமான் உபேட்சை செய்து வந்தான். எட்டுப்பிள்ளைகளும் இளமைப்பருவம் கடந்து யௌவன பருவமடைந்தார்கள். கொழுத்து மதங்கொண்ட துஷ்பண்ணியன் அந்தப்பட்டணத்தி லிருக்கிற குழந்தைகளை ஒருவருமறியாமல் பிடித்துக் கழுத்தைமுறித்துக் குளம், கிணறு, நதிகளில் எறிந்து விடுவது வழக்கம். அப்படியிறந்துபோன குழந்தைகளைப் பெற்றவர்கள் பட்டணம் முற்றிலுந் தேடிக்காணாமல் மனம் வருந்திப்போவதும், பிறகு அந்தச்சவங்கள் தண்ணீர்மேல் மிதக்கக்கண்டு எடுத்துக்கொண்டு வந்து செய்யவேண்டிய கர்மங்களைச் செய்வதும் வழக்கமாயிற்று. இப்படியே தினந்தோறும் துஷ்பண்ணியன் பிள்ளைகளைக்கொன்று வருதலால் அவ்வூரில் பிரஜாவிருத்தியில்லாமல் ஊர் பாழாயிற்று. பிறகு பிரஜைகளெல்லாரு மொன்றாய்க்கூடி யிராஜனிடம்போய் இந்தச்சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தார்கள் அரசன் கேட்டு நகரத்துக்காவலாளிகளை அழைத்து, " இவ்வூரில் குழந்தைகளிறந்துபோகிறதற்குக் காரணம்

கண்டுபிடியுங்கள்” என்று கட்டளையிட, அவர்கள் “அப்படியே யாகட்டும்” என்றுசொல்லி மூலைக்குமூலை பதுங்கியிருந்து ஆராய்ந்து பார்த்தும் முடியாமல் இராஜனிடம் வந்து பயத்தோடு, “சுவாமீ! பட்டணத்தி லிருந்துகொண்டு குழந்தைகளைக் கொல்லுகிறவனை யெங்களால் பார்க்கமுடியவில்லை.” என்று தெரிவித்துக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது பட்டணத்திலிருந்த ஜனங்களெல்லாந் திரண்டொன்றாய்க்கூடி யிராஜனிடத்துக்கு மறுபடியும் வந்து குழந்தைகள் சாவதைப்பற்றி முறையிட்டார்கள். தனக்கு அதன் காரணம் தெரியாதபடியால் அரசன் மௌனமாயிருந்து விட்டான். இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் துஷ்பண்ணியன், ஐந்து குழந்தைகளைக் கபடமாகத் தாமரைப்பூப்பறிப்பதற் கென்றழைத்துக் கொண்டு வந்து, அவர்கள் கோவென்றலறவும் பலாத்காரமாயிழுத்துக் கழுத்தளவு தண்ணீரில் அமிழ்த்தி, அவர்களிறந்து போனார்களென்று நினைத்துக்கொண்டு, வீட்டுக்குப்போய் விட்டான். அந்தக்குழந்தைகளின் தாய் தந்தையர்கள் பட்டணம் முழுமையும் குழந்தைகளைத் தேடிக்கொண்டு திரிந்தார்கள். தண்ணீரில் அமிழ்த்தப்பட்ட குழந்தைகள் தெய்வசகாயத்தால் சாகாமல் பிழைத்து மெல்ல மெல்லக் கரையேறி, பட்டணத்துக்குப்போகச் சக்தி யில்லாமல் ஈரத்தலையோடு அவ்விடத்தில் திரிந்துகொண்டிருக்கையில், தங்களுடைய பந்துக்கள் தங்கள் பேரைச்சொல்லி உரக்கக்கூப்பிடுவதைக் கேட்டு “ஏன்” என்று கேட்டார்கள். அந்த மறுமொழிகேட்ட பெற்றோர்கள் குளக்கரைக்கு வந்து, உயிரோடிருக்கும் பிள்ளைகளைக் கண்டு, மிகச் சந்தோஷங்கொண்டு, இதென்னவென்று கேட்கக் குழந்தைகள் துஷ்பண்ணியனுடைய கெட்ட செய்கைகளைத் தெரிவித்தார்கள். இந்தச் சமாசாரம் பட்டணம் முழுவதும் பரவ நகரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லோரும் ஒன்றாகச்சேர்ந்து, இராஜனிடத்துக்கு வந்து, மேலே சொல்லிய ஐந்து குழந்தைகள் சொன்னதைத் தெரிவிக்க, அரசன், பகுமாக் என்கிற வணிகனைக் கூப்பிட்டுப் பட்டணத்து ஜனங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்க, “பகுமானே! அநேக பிரஜைகள் நிறைந்த இந்தப்பட்டணத்தை உன் புத்திரனான துஷ்பண்ணியன் சூனியமாகச்செய்து விட்டான். பாரும்: துஷ்டனான உமது புத்திரனாலே ஜலத்துக்குள் அமிழ்த்திவிடப்பட்ட இந்த ஐந்து குழந்தைகளும் தெய்வானுகூலத்தினாலே பிழைத்து வந்திருக்கிறார்கள்.

நீர் தர்மசாலியாயிருப்பதினாலே இதற்கென்ன செய்கிற தென்று உம்மையே கேட்கிறேன்." என்று சொல்ல, தர்மத்தை யறிந்த பசுமான் அரசனைப்பார்த்து, "மஹாராஜாவே! இந்தப்பட்டணத்துக் குழந்தைகளை யொன்றில்லாமல் கொன்ற இந்தப்பாபியைக் கொலை செய்வதே தகுதி; இந்தவிஷயத்தில் என்னைக் கேட்கவேண்டிய தொன்றுமில்லை; இக்கொடிய பாபத்தைச்செய்த இவன் என் புத்திரனாகமாட்டான். இந்தத் துராத்மாவைக் கொல்லுவதை விட வேறு பரிகாரங்கிடையாது. இது உண்மையே." என்று சொல்லப், பட்டணத்தாரெல்லாரும் அதுகேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டு, அரசனைப்பார்த்து, "ஐயா! இந்தத் துஷ்டனைக் கொல்லவேண்டாம், ஊரைவிட்டுத் துரத்திவிட்டால் போதும்" என்றார்கள். இராஜன் துஷ்டபன்னியனை அழைப்பித்து "அடா துராத்மாவே, நீ இந்தத் தேசத்தைவிட்டு இப்பொழுதே ஓடிப்போய்விடு. இங்கேயிருந்தால் கொலையுண்டுசாவாய்." என்று பயமுறுத்தித், தூதர்களைக்கொண்டு பட்டணத்துக்கு வெளியில் துரத்திவிட்டான். துஷ்டபன்னியன் நாட்டைவிட்டு ரிஷி கணங்கள் நிறைந்திருக்கும் ஒரு காட்டுக்கு வந்து, அவ்விடத்திலும் ஒரு ரிஷி குமாரனைத் தண்ணீர்க்குள் அமிழ்த்திவிட்டான். செத்துப்போய்த் தண்ணீர்மேல் மிதந்துகொண்டிருந்த அந்த ரிஷி புத்திரனை, விளையாடும் நிமித்தமாக அவ்விடம் வந்த ரிஷி குமாரர்கள் கண்டு, மனம் வருந்தி, அந்தக குழந்தையின் தந்தையாகிய உக்கிரசிரவஸ் என்கிற ரிஷிக்குத் தெரிவிக்க, அவர் தமது தபோமகிமையால் அது துஷ்டபன்னியனுடைய செய்கையென்று அறிந்து, அவனைப் பார்த்து "அடா துஷ்டா, நீ என்னுடைய குழந்தையைத் தண்ணீரில் தள்ளிக் கொன்றபடியால் நீயும் தண்ணீரிலேயே விழுந்து சாகக்கடவாய். செத்தபின் நெடுங்காலம் பிசாசாக அலைந்து திரியக்கடவாய்." என்று சபித்தபின், துஷ்டபன்னியன் மெத்தவும் சித்தம் நொந்து அந்தக் காட்டைவிட்டுச் சிங்கம் முதலிய கொடிய துஷ்டமிருகங்கள் நிறைந்த வேறொரு காட்டுக்கு வந்தான். அப்பொழுது புழுதிகளை வாரி யிறைத்துக்கொண்டும், மரங்களை முறித்து விழுத்திக்கொண்டும், பேரிடி முழக்கத்தோடு பெருங்காற்றும் மழையுங் கலந்தடித்தது. துஷ்டபன்னியன் காற்று மழையால் மிகுந்த வருத்தமடைந்து, இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் தியங்கித்திரியும்போது, செத்து உலர்ந்துபோயிருக்கிற

ஒருயானையின் பெரிய உடலைக்கண்டு, அதன் வாயின்வழியாக வயிற்றினுள்ளே புகுந்துகொண்டான். அவன் புகுந்தவுடனே மழை வலுத்துப் பெருமழை பொழிந்து, வெள்ளம்பெருகி நதியாயோட, அந்த யானையின் வயிறு தண்ணீரால் நிரம்பிச் சரீரம் உதித்துத், துவாரங்க ளடைபட்டு, வெள்ளத்தில் மிதந்துகொண்டிருந்தது. யானையின் வயிற்றுக்குள் நுழைந்துகொண்டிருந்த துஷ்டன் வெளியில் வர வழிகிடையாமல் யானையின் வயிற்றினுள்ளே தவித்துக் கொண்டிருக்கையில் மழை வெள்ளம் அதிகவேகமாக யானையை இழுத்துக்கொண்டுபோய்ச் சமுத்திரத்தில் சேர்த்துவிட்டது. துஷ்பண்ணியன் ஜலத்தில் முழுகி இறந்து, பிசாசாய்ப்பிறந்து, பசிதாகங்களால் வருந்தி, ஒருவரும் போகக்கூடாத ஒரு காட்டில்புகுந்து, கடூரமான வெய்யில் காலங்களிலெல்லாம் கோவென்றலறிக்கொண்டு துக்கத்தையே யனுபவித்து ஆயிரங்கோடி கற்பங்கள் சுற்றித் திரிந்துகொண்டிருந்து, பிறகு காடு, மலை, வனம், வனாந்திரங்களெல்லா மலைந்து திரிந்து கஷ்டப்பட்டுக் கடைசியாகத் தண்டகாரணியத்துக்குவந்து, புண்ணியமான அகஸ்தியர் ஆச்சிரமத்துக்குச் சமீபத்தில் வந்து சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில், அங்கேயிருந்து தபசுபண்ணிக்கொண்டிருக்கும் முனிவர்களைப்பார்த்து, "ஓரிஷீசுவரர்களே! நான் சொல்லும் வார்த்தைகளைத் தயவுசெய்து கேளுங்கள்; நீங்களெல்லோரும் பூதங்களினிடத்தில் கருணை கூர்ந்து இதஞ்செய்கிறவர்களல்லவா? துக்கத்தால் வருந்திக்கொண்டிருக்கிற என்னிடத்தில் கிருபை கூர்ந்து அநுக்கிரகம் பண்ணுங்கள். நான் பூர்வம் பாடலீபுரத்தில் துஷ்பண்ணியனென்கிற வணிகனாகப்பிறந்து அநேகங் குழந்தைகளைக்கொன்று அரசனால் நாட்டைவிட்டுத் துரத்தப்பட்டுக் காட்டுக்குப்போய், அங்கும் ஒருரிஷி புத்திரனை நீரில் அமிழ்த்திக் கொன்றேன். அந்த ரிஷீசுவரர் கோபங்கொண்டு, என்னை ஜலத்திலேயேயிறந்து பின் பிசாசாகி யலையும்படி சபித்தார். அந்தச் சாபத்தினால் நான் பிசாசாகி தண்ணீரில்லாதகாட்டிலே அநேக கற்பகாலங்களாக வெகு கஷ்டங்களை யனுபவித்துக் கொண்டுவருகிறேன். இனிமேல் பசிதாபங்களை யென்னால் பொறுக்கமுடியாது. ஆகையால் என் பிசாசத்தன்மை யொழியும்படி யென்மேற் கருணை கூர்ந்து காத்தருளவேண்டும்." என்று பெருங்கூச்சலிட்டுச் சொல்ல, அதுகேட்ட ரிஷிகளும் லோபாமுத்திரைக்கு நாயகராகிய

அகஸ்தியரிடம் போய், "ஸ்வாமீ! இந்தப் பிசாசுக்குப் பிராயச்சித்தமென்ன? இப்படிப்பட்ட பாபிகளைக் காப்பாற்றும் விஷயத்தில் நீர் அதிக சமர்த்தரல்லவோ?" என்று சொல்ல, கும்பசம்பவரும் கிருபைகூர்ந்து, தமது பிரியசிஷ்யனுகிய சுதீக்ஷணனை அழைத்து, "அப்பா சுதீக்ஷணு, நீ சீக்கிரமாகக் கந்தமாதனம்போய்ச் சேர்ந்து இந்தப்பிசாசின் சாபநிவிர்த்திக்காகச் சங்கற்ப பூர்வமாகச் சமஸ்த பாபவிநாசனமான அக்கினிதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணு. அதனால் இந்தப்பிசாசுக்குப் பிசாசத்துவம் நீங்கித் திவ்யசொரூபம் வந்துவிடும். இந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுவதைவிட வேறுவகையான பிராயச்சித்தமெனக்குத் தோன்றவில்லை. ஆகையால் இந்தப் பிசாசின்பேரில் கிருபைவைத்து இதைக்காப்பாற்றிவிடு." என்று சொல்ல, சுதீட்சணன், கந்தமாதனம்போய், அங்கிருக்கும் அக்கினிதீர்த்தத்தில் பிசாசுக்காகச் சங்கற்பஞ்செய்துகொண்டு, அதில் மூன்று நாள் நியமமாய் ஸ்நானம்பண்ணி, இராமநாதர் முதலானவர்களைச் சேவித்துக் கையில் தீர்த்தமெடுத்துக்கொண்டு, ஆச்சிரமத்துக்குத் திரும்பிவந்து, அந்தத் தீர்த்தத்தால் பிசாசின்மேல் புரோக்ஷித்த உடனே, அதற்குப் பிசாசத்துவம் நீங்கி, அது திவ்வியசரீரமடைந்து சுதீக்ஷணன், அகஸ்தியர், மற்றுமுள்ள ரிஷீசுவரர்களையும் அடிக்கடி நமஸ்கரித்து, அவர்களிடத்தில் செலவுபெற்றுக்கொண்டு, விமானத்தின்மேலேறித், தேவஸ்திரீகள் சூழ அதிக சந்தோஷத்துடன் தேவலோகம்போய்ச் சேர்ந்தது. கேளுங்கள் பிராமணோத்தமர்களே! இப்படியாக அக்கினிதீர்த்த வைபவத்தை யுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்தப் பிசாசமோக்ஷணமென்கிற அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும் கேட்பவரும் சமஸ்தபாபங்களாலும் விடுபட்டு, இகத்தில் மஹாபோகங்களை யனுபவித்துப் பரத்தில் பரமசுகத்தை யடைவார்கள்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றுவது

சூரியன் பொற்கையடைந்த சக்கிர தீர்த்தமகிமையுரைத்த

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் பிராமணோத்தமர்களே! சகலமான பாபங்களையும் நாசம்பண்ணுகிற அக்கினிதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டுச் சுத்தாத்மாவாகிச் சக்கிரதீர்த்தம் போகவேண்டும். எந்தெந்த விருப்பத்தோடு இந்தச் சக்கிரதீர்த்தத்தில ஸ்நானஞ்செய்தாலும் அந்தந்த விருப்பம் கைகூடிவருகிறது

பூர்வத்தில் அஹிர்புத்நியன் என்கிற மஹாரிஷியானவர் கந்தமாதன பர்வதத்தில் சுதரிசனாழ்வாரை யுபாசித்துக்கடுந்தபசுசெய்துகொண்டு வந்தார். அப்பொழுது கொடிய இராட்சதர்கள் அவருடைய தபசுக்கு விக்கினங்களை யுண்டாக்கி யவரையுந் துன்பப்படுத்திவந்தார்கள். சுதர்சனமென்கிற விஷ்ணுசக்கரம் தன் பக்தனை யிரட்சிக்கும்படி வந்து அவரைத் துன்பப்படுத்திக் கொண்டுவந்த இராட்சதர்களை விளையாட்டாகச சங்கரித்தது, அந்தப் பக்தனுடைய பிரார்த்தனையின்படி அவன் செய்த தீர்த்தத்திற் பிரசன்னரா்யிருக்கிறபடியால் அந்தத் தீர்த்தத்துக்குச் சக்கிரதீர்த்தமென்று பேர் வந்தது. அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்களுக்குச் சக்கிராயுதத்தின் அநுக்கிரகத்தால் இராட்சதர் பிசாசுமுதலானவர்களாலுண்டாகும் பீடை கிடையவேகிடையாது. இந்தப் புண்ணியமான தீர்த்தத்தில் அறுபட்ட கையையுடைய சூரியன் ஸ்நானம பண்ணித் தங்கமயமான கையை யடைந்தான் என்று சொல்லச், சௌனகாதி ரிஷீசுவரர்கள், ஐயா! சூதமுனிவரே! சூரியனுக்குக கையறுபடவேண்டிய காரணமென்ன? அவனுக்குத் தங்கக்கை யெப்படிவந்தது? அதையெங்களுக்குச் சொல்லவேண்டு மென்று கேட்கச் சூதர்சொல்லுகிறார்.

பூர்வகாலத்தில் தைத்தியரால் துன்பமடைந்த தேவர்கள் எல்லாரும், நாமென்னசெய்வோ மென்றேங்கி, ஒன்றாய்க்கூடிப் பிரகஸ்

பதியோடு ஆலோசனை செய்து, இந்திரனை முன்னிட்டுக்கொண்டு பிரமலோகம்போய், பிரமாவைக்கண்டு பக்தியுடன் ஸ்துதிசெய்து, சுவாமி, "சரஸ்வதிகாந்தா! பலத்தால் மதங்கொண்ட தானவர்கள் எப்பொழுது மெங்களைத் துன்பப்படுததிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தத்துன்பந் தீருவதற்கொரு உபாயஞ் சொல்லியருளவேண்டும். இதற்காகவே நாங்கள் புறப்பட்டு வந்திருக்கிறோம்." என்று விக்ஞாபனம்செய்ய, அதுகேட்ட பிரமதேவன் மனமிரங்கி, அவர்களைப் பார்த்து, "தேவர்களே! நீங்கள் பயப்படாதீர்கள். நான் உபாயஞ் சொல்லுகிறேன். தத்துவதரிசிகளான முனிவர்களைக் கொண்டு அசுரர்களைச் சங்கரிக்கும்பொருட்டு மாஹேசுவரம் என்கிற மஹா யாகத்தை மந்திரதந்திர லோபங்களில்லாமல் கந்தமாதனத்தில் ஆரம்பித்துமுடியுங்கள். இந்த யாகத்தை வேறிடங்களில் செய்யத்தொடங்கினால் துராத்மாக்களான அசுரர்கள் விக்கினஞ்செய்து யாகத்தைக் கெடுத்துவிடுவார்கள். கந்தமாதனத்திலிருக்கிற சக்கரதீர்த்தத்தில் அஹிர்புத்னியர் என்கிற மஹரிஷியின் பிரார்த்தனையின்படி சக்கிராயுதம் வசித்துக்கொண்டிருப்பதால் அங்கே இடையூறுண்டாகாது. ஆகையால் அங்கேயே அந்தயக்ஞத்தையாரம்பித்து முடியுங்கள்" என்று சொல்ல, அதுகேட்ட இந்திராதிதேவர்கள், பிரகஸ்பதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு கந்தமாதனப்போய், அஹிர்புத்னியர் என்கிற மஹாத்மாவைக்கண்டு வணங்கி, அவரது ஆச்சிரமத்துக்குச் சமீபத்தில் யக்ஞசாலையை நிர்மாணம்பண்ணி, யாககர்மங்களில் கைதேர்ந்த தபோதனர்களைக் கொண்டு, அசுரசங்காரார்த்தம யாகததை யாரம்பித்தார்கள். அநத யாகத்தில் பிரகஸ்பதி ஹோதாவாகவும், இந்திர குமாரனாகிய ஜயந்தன் மைத்திராவருணனாகவும், எட்டாவது வசு அச்சாவாகனாகவும், சக்திபுத்திரராகிய பராசரர் கிராவயனாகவும், அஷ்டவக்கிரமஹாரிஷியானவர் அத்துவர்யுவாகவும், விசுவாமித்திரமஹாரிஷியானவர் பிரதி பிரஸ்தாதாவாகவும், வருணன் நேஷ்டாவாகவும், குபேரன் உன்னேதாவாகவும், சூரியன் பிரமாவாகவும், பிராமணோத்தமரான வசிஷ்டர் பிராம்மணாச்சம்ஸிவாகவும், சுனச்சேபன் ஆக்கினீத்ரன் ஆகவும், அக்கினி போதாவாகவும், வாயு உத்காதாவாகவும், யமதர்மராஜாவானவர் பிரஸ்தோதாவாகவும், அகஸ்தியமஹாமுனி பிரதிகர்த்தாவாகவும், விசுவாமித்திருடைய குமாரன் மதுச்சந்தன் சுப்பிரமணியராகவும், வியாசபுத்திரரான சுகரிஷி உபஸ்ரஷ்டாவாகவுமிருந்து எஜமானனாகிய தேவராஜனுக்கு

விதிப்படி தீக்ஷை செய்வித்து, யாகத்தையாரம்பித்த, மஹாபிரபாவத்தையுடைய சுதரிசனத்தின் மகிமையினாலே அசுரர்களுக்கு இடைவெளி யகப்படாமையால், யாகம் இடையூறில்லாமல் நிறைவேறியது. அத்துவர்யுவானவர் அவசரப்படாமல் கர்மங்களையெல்லாம் முடித்து மந்திரத்தை யுச்சரித்துக்கொடுத்த புரோடாசத்தை அக்கினிதேவன் பட்சித்து ஜ்வலித்தான். ஹோமசேஷமான அவிசை அத்துவரியவானவர் பிரியத்தோடும் ஹோதா முதலானவர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கையில், பிரமாவாக்கிருந்த சூரியன், தன்பாகமான பிராசித்திரமென்கிற அதிக உக்கிரமுள்ள புரோடாசத்தை யிரண்டுகைகளாலும் வாங்கினான். வாங்கினவுடனே யவனுடைய இரண்டுகைகளும் ரித்துவிக்குகளுக்கு முன்னாலே யறுந்துவிழுந்தன. அப்பொழுது சூரியன் இதென்ன வென்று நடுநடுங்கி, முகம்வாடி ரித்துவிக்குகளைப் பார்த்து, "நீங்களெல்லாரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே பிராசித்திரம் என்கிற இந்தப் புரோடாசம் என் கைகளை யறுத்துவிட்டது. ஆகையால் நீங்களெல்லாரு மொன்றாகக் கூடி யென்கைகளிரண்டும் மீண்டுமுண்டாகும்படி செய்யுங்கள்; அப்படிச் செய்யாவிட்டால் இந்த யாகத்தை யழித்துவிடுவேன்." என்று சொன்னதைக் கேட்டு எல்லாரும் யோசனை செய்துக்கொண்டிருக்கும்போது, அஷ்டாவக்கிர மஹாரிஷியானவர் ரித்துவிக்குகளைப் பார்த்து, "பிராமணோத்தமர்களே! நான் சொல்லும் வார்த்தையைச் சாவதானமாய்க் கேளுங்கள். நூறு விஷ்ணுக்களும், கோடி பிரமாக்களும் பிறந்திறந்துபோனதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். லோகேசுவரனென்கிற பிரமா பட்டத்திலிருக்கையில் [illegible]புரத்திலிருந்த ஹரிஹரனென்ற பிராமணன், காட்டிலிருந்த ஒரு வேடன் விளையாட்டுக்காக ஒரு குறியை இலட்சியம்வைத்து அம்புஎய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, இடையிலே போனபடியால், அம்புபட்டு அவனுடைய இரண்டு கால்களும் அறுந்து கீழேவிழுந்தன. அப்பொழுது ரிஷிகளினுடைய ஏவுதலால் அந்தப் பிராமணன் கந்தமாதனம்வந்து இந்த முனி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணிக் கால்களை மறுபடியும் அடைந்தான். இந்தத் தீர்த்தத்துக்கு அப்பொழுது முனிதீர்த்தமென்று பெயர்வந்தது. இப்போது இது சக்கிராயுத சான்னியத்தத்தால் சக்கிரதீர்த்தமென்று வழங்கப்பட்டு வருகிறது. உங்களுக்குப் பிரியமிருந்தால் கையறுந்த சூரியனிதில் ஸ்நானம்

பண்ணட்டும்." என்று சொல்ல, ரிஷிகளெல்லாரும் சந்தோஷமண்ட ந்து சூரியனைப்பார்த்து, "ஐயா! அஷ்டாவக்கிரர் சொன்னபடி யிந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணும்," என்று சொல்லச், சூரியன் அப்படியே சக்கிரதீர்த்தத்தில் பக்தியுடன் ஸ்நானம் பண்ணியெழுந் திருந்தவுடனே தனக்கிரண்டு தங்கக்கைகளுண்டாயிருக்கக் கண் டான். சமஸ்தமானரித்துவிக்குகளும் அதைக் கண்டு சந்தோஷப் பட்டு யாகத்தைமுடிக்க, இந்திராதி தேவர்களும் அசுரர்களைக்கொ ன்று சுகமாய்ச் சொர்க்கம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். ஆகையால் பிராம்மணோத்தமர்களே! கேளுங்கள்! குருடர், செவிடர், ஊமை கள், முடவன், கூபபாணி, மற்றுமுள்ள அங்கஹீனர்கள், கைகால்மு தலிய அங்கங்களறுபட்டவர்கள், இவர்களெல்லாரும் தங்களுடைய அங்கங்களைப் பெறுவதற்காகச சர்வாபீஷ்டங்களையுங் கொடுக்கிற இந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டும. கேளுங்கள் முனீ சுவரர்களே யிவ்விதமான மகிமையுடையது இந்தச் சக்கிரதீர்த்தம். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்போரும் கேட்போரும அங்கஹீனர் களாயிருந்தால் அவ்வங்கபூர்த்தியையடைவார்கள். மோட்சகாமி களாயிருந்தால் மோட்சத்தையடைவார்கள்.

இருபத்துமூன்ருவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இருபத்துநாலாவது

சிவதீர்த்தத்தில் பைரவர் பிரம்மஹத்தி நிவர்த்திபெற்ற

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! நான் இபபொழுது சொன்ன சக்கி ரதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணிவிட்டுச் சிவதீர்த்தம் போய்ச்சேரவே ண்டும். சிவதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணின மாத்திரத்தில் மஹாபா தகங்களும் அவற்றுக்குடந்தையாயிருந்த பாதகங்களும் ஒழிந்துப் போகின்றன. காலபைரவர் இந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிப்

பிரம்மஹத்தியினின்றும் விடுபட்டாரென்று சொல்ல, ரிஷீசுவரர்கள், ஐயா சூதமுனிவரே! காலபைரவருக்குப் பிரம்மஹத்தி ஏன் வந்தது? அதை யெங்களுக்குச் சொல்லியருளவேண்டும் என்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

முனீசுவரர்களே! கேட்டமாத்திரத்தில் பாபங்களைப் போக்கி முக்தியைக் கொடுக்கும்படியான ஒரு பூர்வசரித்திரம் சொல்லுகிறேன்கேளுங்கள். முற்காலத்தில் பிரமாவானவர், "நானே ஜகத்துக்குக்கர்த்தா, வேறொருவனுங் கிடையாது; உலகநிக்கிரகானுக்கிரக சக்தி யெனக்கேயுண்டு; எனக்குமேலான தேவனும், ஒப்பான தேவனுங் கிடையவேகிடையாது." என்று தேவர்களுக்கு முன்னாலேயகங்காரத்தோடு சொன்னார். அதுகேட்ட நாராயணனும் புன்சிரிப்புக்கொண்டு, "அப்பா பிரமதேவனே! இப்படி அகங்காரத்தாலே ஏன்பிதற்றுகிறாய்? இனிமேலிப்படிப்பட்ட வார்த்தை சொல்வது உனக்குத்தகாது; யக்ஞசொரூபியும், பிரபுவுமாயிருக்கிற நாராயணனாகிய நானே ஜகத்துக்குக் கர்த்தா; நானில்லாமல் போனால் இந்த உலகங்கள் ஜீவியாமற்போம்; என்னுடைய அநுக்கிரகத்தாலல்லவோ ஸ்தாவரஜங்கம சொரூபமாயிருக்கிற இந்த ஜகத்தை நீ சிருஷ்டித்தாய், அப்பா!" என்று சொன்னார் இப்படிப் பிரம விஷ்ணுக்கள் தேவர்களுக்கு முன்னால் கலகம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தபோது நாலுவேதங்களும் உருவங்கொண்டுவந்து அவர்களைப்பார்த்து, "விஷ்ணுவே! நீரும் ஜகத்கர்த்தா அல்ல; பிரமாவே, நீரும் ஜகத்துக்குக் கர்த்தா அல்ல; பராத்பரனும், விபுவாயுமிருக்கிற ஈசுவரனே ஜகத்துக்குக்கர்த்தா; இந்தஸ்தாவரஜங்கம சொரூபமான ஜகம் அவனுடைய மாயாசக்தியினாலேதான் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது. சத்தியஞானானந்த ரூபராயும், சகல தேவர்களாலும் வணங்கப்பட்டவராயுமிருக்கிற ஸாம்பமூர்த்தியே ஜகத்தைச் சிருஷ்டித்துக், காத்து, அழிக்கும் வல்லமையுடையவர். அவரே ஜகத்துக்கு நாதன்." என்று சத்தியமான பொருளையெடுத்துரைக்கப், பிரம விஷ்ணுக்கள் இருவரும் "பார்வதியாலணையப்பட்டவரும், சொரூபமுடையவரும் பிரமதாதிகணங்களால் சூழப்பட்டவருமான சம்புவானவர், ஸர்வசங்கமற்றதும், சொரூபமில்லாமையுமான இலட்சணங்களையுடைய பரபிரமமாவதெப்படி?" என்று ஆக்ஷேபஞ்செய்ய, அரூபியான பிரணவம் சொரூபங்கொண்டுவந்து, "இந்த மஹாதேவனானவர்

தனக்கு வேறான சொரூபமுள்ள பார்வதியோடுகலந்திருக்கவில்லை.
தமதுஸ்வசொரூபமான பார்வதியோடுகூடியிருக்கிறார், இந்தச் சம்
புவானவர் ஸ்வயம்ப்ரகாசராயும், நிரஞ்சனராயும், 'விசுவாதிகோ
ருத்திரோமஹர்ஷி:' என்ற சுருதியினால் விசுவாதிகனென்று
பேர்பெற்றவராயுமிருக்கிறார். இவர் சர்வாத்மா; சர்வகர்த்தா;
சுதந்தரர்; ஸர்வபாலகர். பிரமாவே! இவர்தான் சிருஷ்டி காலத்
திலே இராஜோகுணத்தால் சிருஷ்டிக்கும்படி உம்மையேவுகிறார்;
விஷ்ணுவே, இவர்தான் சத்துவகுணத்தினாலே யுலகத்தைப் பரிபால
னஞ்செய்யும்படி உம்மைத் தூண்டுகிறார்! சங்கார காலத்தில் கால
ருத்திரனென்னும் மூர்த்தியை உலகைச்சங்கரிக்கும்படி தமோகுண
த்தாலேவுகிறார்; ஆகையால் விஷ்ணுவே உமக்கும், பிரமாவுக்கும்
சுவதந்திரம் கிடையாது. சம்புவான பரமசிவனுக்கே சர்வசுதந்திரமு
முண்டு. பிரமவிஷ்ணுக்களே! மஹேசுவரன் சர்வலோககர்த்த
னென்றும், சுவதந்தரனென்றும் ஏன் அறியாமற்போனீர்கள்? உமா
தேவியும் சங்கரனுக்கு வேறில்லாதவள். பரமேசுவரனுடைய
ஆனந்த சொரூபியான உமாதேவியானவள் அவருக்கு வேறாகாத
வள். ஆகையால், பிரமவிஷ்ணுக்களே! விசுவாதிகராயும், சுதந்தரரா
யும், நிர்விகற்பராயுமிருக்கிற சங்கரமூர்த்தியே சகல தேவர்களாலும்,
உங்களாலும், வணங்கத்தக்கவர். அந்தச் சங்கரனுக்குக் கர்த்தா
வும், மேலானவரும், ஒப்பானவரும், எவ்வுலகங்களிலும் கிடையாது.
ஆகையால், பிரம விஷ்ணுக்களே! நீங்கள் வீணாக மோகமடைந்து
மயங்காதீர்கள்." என்று சொல்லியும், அவர்கள் மாயையால்
மயங்கியிருந்தபடியால் அவர்களுக்கு அஞ்ஞானம் விலகவில்லை.
இப்படியிருக்கையில், ஆகாசமத்தியில் அளவில்லாத சூரியர்களு
டைய ஒளியைப்போல ஒரு ஜோதி காணப்பட்டது. அது பூமி
ஆகாசங்களையெல்லாம் வியாபித்து எங்கும் நிறைந்திருந்தது. அந்த
ஜோதியைப் பிரமதேவன் தனது தபோபலத்தால் பெற்ற ஐந்தாவது
முகத்தாலே பார்க்கப்பார்க்க அந்த முகமானது கோபத்தினாலே
பிரளயகால வடவாமுகாக்கினிபோல ஜொலித்தது. அந்த ஜோதி
யும் நீலலோகித சொரூபமான புருஷனைக் கண்ட பிரமதேவன்,
"ஓ மஹாதேவரே, நீர் என்னுடைய லலாட ஸ்தானத்திலிருந்து பிற
ந்த ருத்திரனென்கிறபிள்ளையல்லவா? நான் உம்மையறிவேன்."
என்று கருவங்கொண்டு சொல்ல, மஹேசுவரனுக்குக் கோபமுண்

டாய்த் தமது அம்சமான காலபைரவரையனுப்பி, அவர் சூலா, டங்க, கதாதரராய்ப், பிரமாவோடு வெகு காலஞ் சண்டைசெய்து, அவருடைய வெளுத்துக் கருவித்து மேல்நோக்கியிருக்கிற ஐந் தாம் சிரசைப்பார்த்துக் கோபங்கொண்டு, அந்தத் தலையைக் கொய்துவிட்டதனால் பிரம்மதேவரிறந்துபோனார். பிறகு பரமசிவப் பிரசாதத்தால் உயிர்பெற்ற சதுர்முகன், சந்திரசேகரராயும், வாசுகி முதலான அஷ்டநாகங்களை யாபரணமாகப் பூண்டவராயும், பார் வதீ சமேதராயுமிருக்கிற சங்கரனாகிய பரமாத்மாவைக்கண்டு, அவ ருடைய பிரசாதத்தால் ஞானமடைந்து, "சந்திர சூடா! கிரீசா! கருணைக்கடலே! என்னிடத்தில் தயவுகூர்ந்து என் அபராதத்தை யும் இறுமாப்பையும் பொறுத்துக்கொண்டு என்னை ரட்சித்தருளும்." என்று அடிக்கடி ஸ்தோத்திரம் செய்து, திருவடிகளில் விழுந்து நமஸ்கரிக்க, உமாபதியான சந்திரசேகரரும், தம்முடைய அம் சத்திலுண்டான பிரமதேவனைப் பார்த்து, " அப்பா! பயப்படாதே" என்று அபயங்கொடுத்துக், காலபைரவரைப்பார்த்து, " இந்த ஸநா தனனாகிய பிரமதேவன் எல்லாராலும் பூஜிக்கத்தக்கவன். உன்னால் று பட்டுக்கிடக்குமிவனுடைய கபாலத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு, உலகத்தாருக்குச் சன்மார்க்கத்தை விளக்கும்பொருட்டும், நீ செய்த பிரம்மஹத்தி நிவர்த்திக்காகப்பிக்ஷையெடுத்துத்திரிந்துகொண்டிரு" என்றுசொல்லி பிரம்மஹத்தியைப் பயங்கரமான வடவானலத்துக் கொப்பான பெண்வடிவாகச் செய்தனுப்பி, அவனைப்பார்த்து, "நீ எல் லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம்பண்ணிக்கொண்டு காசிக்குப்போ; அங்கே போனவுடனே முக்கால்பங்கு பிரமஹத்தி நீங்கிப்போம்; மிச்சமாயிருக்கிற பிரமஹத்தி நீங்க உபாயஞ் சொல்லுகிறேன். தென் சமுத்திரக்கரையிலிருக்கிற கந்தமாதனத்தில் சமஸ்த பிராணிகளுக் கும் உபகாரமாய் என்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டு விளங்கா நின்ற மஹா புண்ணியமான சிவதீர்த்தத்தில் பக்தியுடனேஸ்நானம் பண்ணினமாத் திரத்தில் பிரம்மஹத்தி முற்றும் தொலைந்துபோமென்பதில் ஐயமே கிடையாது." என்று சொல்லிமறைந்து கைலாசம்போய்ச் சேர்ந் தார். பின்பு பைரவரும் சிவாக்கினையின்படி பிரமகபாலத்தைக் கையி லேந்திக்கொண்டு, தேவ, தானவ, யட்சர் முதலானவர்களுடைய லோகங்களிலே சஞ்சாரம் பண்ணுகையில் பிரம்மஹத்தி பின் தொடர்ந்து போயிற்று. பைரவர் அங்கங்குள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்

களில் ஸ்நானம்பண்ணித் தேவாலயதரிசனஞ்செய்து கடைசியாகக் காசிக்கு வந்தவுடனே முக்கால பங்குப் பிரம்மஹத்தி நீங்கி, மிச்ச மான பிரம்மஹத்தி தொடரச்,சிவாக்ஞையின்படிக்குக் கந்தமாதனம் போய்ச்சேர்ந்து, மஹத்தரமான சிவதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி னவுடனே எல்லாப் பிரம்மஹத்தியும் நீங்கிப்போய்விட்டது. இந்தச் சமயத்தில் சம்புவானவர் பிரசன்னராயெதிரில் தோன்றிப், பைரவ ரைப்பார்த்து, "அப்பா பைரவா! இந்தச் சிவதீர்த்த ஸ்நானமகிமை யால் உனக்குப் பிரம்மஹத்தி தோஷம் முற்றுந்தொலைந்துபோய் விட்டது. இதிலாக்ஷேபனையேகிடையாது. இந்தப் பிரமகபாலத் தைக் காசியிலெவ்விடத்திலாவது ஸ்தாபித்துவை" என்றுசொல்லி யுடனே அந்தர்த்தானமாய்விடப், பைரவர் பிரம்மஹத்தி நீங்கிக் காசிக்குப்போய் அங்கே ஓரிடத்தில் பிரமகபாலத்தை ஸ்தாபனம் பண்ணினர். அவ்விடத்துக்குக் கபாலதீர்த்தமென்று பேர் வழங்கி வருகின்றது.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! மஹாதுக்கத்தைப் போக்கடிக்கிற தும், மஹாபாதகத்தை நீக்குகிறதும், நரகக்கிலேசத்தையொழிக்கிற தும், சொர்க்கத்தை அளிக்கிறதும், மோட்சத்தைத் தருகிறதும், புண்ணியமானதுமான சிவதீர்த்த வைபவத்தை யுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிக்கிறவன் துக்க சாகரத்தினின்றுங் கரையேறுவான். இதிலையமேயில்லை.

இருபத்து நாலாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது

சங்கதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி வத்ஸநாபமுனிவர் செய்நன்றிமறந்த பாபநிவர்த்தியடைந்த

அத்தியாயம்.

ரிஷீசுவரர்களே! சிவதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணின பின்பு பாபநிவர்த்திக்காகச் சங்கதீர்த்தம் போகவேண்டும். அங்கே ஸ்நானம்பண்ணின மாத்திரத்திலே கிருதக்நனும் அஞ்ஞானத்தினாலே மாதாபிதாக்களையும், குருவையும் வெட்கமில்லாமல் அவமதித்த துராத்மாக்களும் பாபங்களினின்றும் விடுபட்டுச் சுத்தியடைகிறார்கள். பூர்வகாலத்தில் சங்கர் என்ற மஹாரிஷியானவர் விஷ்ணுவைக் குறித்துத் தவஞ்செய்துகொண்டுவருகையில் ஸ்நானம்பண்ணுவதற்காக உண்டாக்கினபடியால், இதற்குச் சங்கதீர்த்தமென்று பேர்வந்தது. இதுவிஷயமாக, கேட்டவுடனே முக்திதரும்படியான ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

சத்தியவாக்கியராயும், நல்லொழுக்கமுடையவராயும், வாக்குச் சாதுரியமுடையவராயும், சர்வபூதங்களிடத்திலும் தயவுள்ளவராயும், சத்துருவையும் மித்துருவையும் சமமாகப் பாவிக்கிறவராயும், அகப்புற இந்திரியங்களை யடக்கினவராயும், பரப்பிரம்மத்தினிடத்தில் பக்தியுடையவராயுமான வத்ஸநாபர் என்னும் மஹாமுனி தமது ஆசிரமத்தில் ஒரு இடத்தில் பரமாணு அளவுகூட அசையாமல் இருந்த இடத்திலிருந்து அநேக மாயிரம் வருஷம் தபசுசெய்து வருகையில், அவர்மேல் புற்று வளர்ந்து அவரை மறைத்துவிட்டது. அதைக்கூட அவரறியாமல் தபசுசெய்துவர, இந்திரன் மேகங்களையேவி ஏழுநாள் மழைபொழியச்செய்தும், அதையும் கவனியாமல் கண்களைமூடிக்கொண்டு தவஞ்செய்துவந்தார். அப்படிச் சகிக்க முடியாதகுளிர் காற்றோடு மழை பெய்கையில் காதுகள் செவிடுபடும்படியான பேரொலியோடும் ஓரிடி அந்தப் புற்றின்மேல் விழுந்து அதைபிடித்துத் தகர்த்துவிட்டது. அதையுங் கவனியாமல் வத்ஸ

நாபர் தபசு செய்கையில் தர்மதேவதையின் மனதில் மிகுந்த கிருபையுண்டாகி, "மழைகொட்டிக்கொண்டிருக்கிறபொழுதுகூட வத்ஸநாபர் தபசு கலையாமலிருக்கிறார். இது மெத்த ஆச்சரியம்! ஆகையால் மழைகுளிரைப் பொறுக்கும்படியான கடினதோலினையுடைய பெரிய மகிஷரூபங்கொண்டு, இவர்மேல் மழைஜலம் விழுந்து, தொந்தரவு உண்டாகாதபடி யிவர்சரீரத்தை மறைந்துக்கொண்டிருந்து இவரைக்காக்கவேண்டும்" என்று தீர்மானித்து அவரை அப்படியே காத்துக்கொண்டுவந்தது. ஏழாநாள் கடைசியில் மழை நிற்க, மகிஷரூபங்கொண்டிருந்த தர்மதேவதையும் சற்று அப்பாலேவிலகியிருந்தது. அப்பொழுது வத்ஸநாபர் தபசுகலைந்து, கண்விழித்துப் பார்த்து, "மழைகொட்டிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது நாம் தபசு பண்ணிக்கொண்டிருந்தாற்போலிருக்கிறது. பூமியும், திசைகளும், மலைகளும், வனங்களும், தோட்டங்களும மழைஜலத்தில் மிதந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த மழையில் நம்மை யாரோ காப்பாற்றியிருக்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால் இநதப் பெருமழையில் நாம் உயிர்பிழைத்திருப்பது துர்லபம." என்று யோசனைசெய்து நாலு புறத்திலும் பார்க்க, தமக்கெதிரில் சொஞ்சதூரத்தில் கறுத்த பெரியசரீரத்தையுடைய ஒரு எருமை நிற்கக்கண்டு, "திரியக்குச் சாதிகளிடத்திலும் தர்மகுணம் காணப்படுவது ஆச்சரியம். இந்த எருமையானது என்னை பெருமழையினின்றுங் காப்பாற்றினபடியால் இது தீர்க்காயுசாயிருக்கவேண்டும்." என்று மனதுக்குள்ளாக ஆசீர்வாதம் சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் தபசுக்கு ஆரம்பித்துவிட்டார். அதைக்கண்ட தருமதேவதை சரீரத்தில் ரோமம் சிலிர்க்கும்படி பரமானநதமடைந்தது. தபசு செய்யத தொடங்கின ரிஷிக்கு முன்போலப பிரமத்தினிடத்தில் மனலயம் பெற்றிருக்கவில்லை. அதுகண்ட ரிஷியானவர் மனவருத்தமடைநது, யோசிக்கத்தொடஙகினர் "மனதும் களங்கமடைந்தால் அல்லாமல் சஞ்சலமடையாது. பாபமில்லாமல் மனதுக்குச் சஞ்சலமுண்டாகாது. நமக்கோ பாபலேசமுங்கிடையாது. மனதோ சஞ்சலப்படுகிறது. தோஷத்துக்குக் காரணமோ தெரியவில்லை. என்னசெய்யலாம்? அடடா! நம்மைப் பெருமழையினின்றுங் காப்பாற்றின இந்த உத்தமமான மகிஷத்தைப் பூசைசெய்யாமலிருந்துவிட்டோமே! அந்தச் செய்நன்றி மறந்த தோஷத்தினுலேதான் நமது மனஞ்சலிக்கின்றது.

நான் மஹாமூடனாய்விட்டேன். துராத்மாவான என்னைச் சுடவேண்டும் நன்றி மறப்பது பெரிய தோஷமாயிற்றே! அதற்குப் பிராயச்சித்தமும் கிடையாதே! அவனுக்குப்புண்ணியலோகங்களும், பந்துக்களுங் கிடையாதே! நன்றி மறந்தவனுக்கும், நம்பிக்கைத் துரோகஞ்செய்தவனுக்கும், தாய் தகப்பனைக் காப்பாற்றாமல் துரத்தினவனுக்கும், குருதெட்சணை கொடாதவனுக்கும், மரணத்தைவிட வேறு பிராயச்சித்தங்கிடையாதென்று தர்மக்ஞர் சொல்லுகிறார்களே! ஆகையால் நான் பிராணனைவிட்டுப் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறேன்." என்று தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டு, தமது பிராணனைத் திரணமாகமதித்து, ஆசையொழிந்து மேருசிகரத்திலேறி யதிலிருந்து கீழேவிழயத்தனம் பண்ணினார். அப்பொழுது தருமதேவதை மகிஷரூபத்தைவிட்டுத்தன் சுயரூபத்தோடு அவருக்கெதிரில்வந்து நின்று, "மஹாபிராக்ஞராகிய வத்ஸநாபரே! அவசரப்படாதேயும். நீர் வெகுநாள் வாழ்ந்திருக்கக்கடவீர். நீர் பிராணனைவிட முயன்றதைக்கண்டு எனக்கு நிரம்பத்திருப்தியாய்விட்டது. தர்மாநுஷ்டானத்தில் உமக்குச் சமானமானவன் உலகத்தில் கிடையாது. செய்நன்றி கொன்றவனுக்கு மரணமே பிராயச்சித்தமாக விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், நீர் தருமசீலரானபடியால் உமக்கு வேறொரு பிராயச்சித்தஞ்சொல்லுகிறேன் கேளும். கந்தமாதன பருவதத்தில் சங்கதீர்த்த மென்றொரு தீர்த்தமிருக்கிறது. நீர் பக்தியுடனே யந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினால் உம்முடைய பாபம் ஒழிந்து, என்னைவிடப் பரிசுத்தனாவதுமன்றிச் சித்தசுத்தியையும் மெய்ஞ்ஞானத்தையும் பெற்றுச், சாசுவித பதத்தையடைவீர். ரிஷீசுவரரே! நான் தருமதேவதை; நான் சொல்வதெல்லாம் உண்மையென்று நம்பும்." என்றுகூற, வத்ஸநாபரும் சங்கதீர்த்தத்துக்குப்போக விரும்பிக் கந்தமாதனம்போய்ச் சேர்ந்து சங்கதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினவுடனே பாபங்களெல்லாம் நீங்கி, மனம் நிர்மலமாய்விட்டது. வெகுகாலங்கழிந்தபின்பு அந்த ரிஷீசுவரர் பிரமத்துவத்தை யடைந்துவிட்டார்

கேளுங்கள் ரிஷீசுவரர்களே! சங்கதீர்த்தம் இப்படிப்பட்ட மகிமையுடையது. அந்தத்தீர்த்த மகிமையை யென்னசொல்வேன்! நன்றி மறத்தலாகிய கொடியபாவமே யிந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினதால் போகுமானால் வேறெந்தப் பாவந்தான் போகமாட்

டாது? இந்த அத்தியாயத்தைப் படித்தவன் "கிருதக்னதை" என்கிற பாவத்தைச் செய்திருந்தாலும், அந்தத் தோஷம் விலகி மனச்சுத்தியடைந்து சத்தியலோகம்போய்ப் பிரமதேவனுடன் கூட மோட்சமடைவான்.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இருபத்தாறுவது

யமுனை கங்கை கயை என்கிற தீர்த்தங்களிலே ஸ்நானம் பண்ணினதினலே ஞானசுருதியென்ற இராஜன் ஞானம் பெற்ற

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் பிராம்மணேத்தமர்களே! சங்கதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினபிறகு யமுனை, கங்கை, கயையென்கிற தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டும். இந்த மூன்று தீர்த்தங்களும் மஹா பாதகங்களைப் போக்குபவைகளாயும், சர்வலோகப் பிரசித்தமாயுமுள்ளன. சமஸ்தவிக்கினங்களை நீக்குகிறதும், சமஸ்தரோகங்களைப் போக்குகிறதும், அஞ்ஞானத்தை நீக்கி மெய்ஞ்ஞானத்தைக் கொடுக்கிறதுமான இந்த மஹாபுண்ணியதீர்த்தங்களில் பூர்வகாலத்தில் ஞானசுருதி என்னும் மஹா ராஜாவானவர் ஸ்நானம்பண்ணி ரைக்வர் என்ற ஒரு பிராம்மணேத்தமரிடத்திலிருந்து ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார் என்று சூதர்சொல்ல, பிராமணேத்தமர்களும் ஸர்வார்த்த தத்துவஞ்ஞரும் வியாச சிஷ்யருமான சூதரே! யமுனை, கங்கை, கயை என்கிற தீர்த்தங்கள் கந்தமாதனத்திலெப்படி வந்தன? ஞானசுருதி என்ற மஹா ராஜாவானவர் அந்த மூன்று தீர்

த்தங்களிலும். ஸ்நானம்பண்ணி ரைக்குவரிடத்திலிருந்து எப்படி ஞானம் பெற்ரூர்? இவைகளையெங்களுக்குச் சொல்லியருளவேண் டும் என்று கேட்க, சூதர் சொல்லுகிரூர்.

பூர்வகாலத்தில் ரைக்குவர் என்ற மஹரிஷியானவர் கந்தமாதனத் தில் வெகு கடுமையான தபசுசெய்து வந்ததனுல் அவருக்கு ஆயுசு வளர்ந்துகொண்டு வந்தது. இந்த மஹாரிஷியானவர் பிறப்பிலேயே முடவராயிருந்தபடியால், கந்தமாதனங்களிலுள்ள தீர்த்தங்களுக்கு யுக்வ என்ற ஒரு வண்டியில் ஏறிக்கொண்டுபோய் ஸ்நானம் பண்ணு வது வழக்கம். ஆகையால் வைதிகர்கள் இவரை ஸம்யுக்வா என்றழை ப்பார்கள். இந்த முனிவர் வேனிற்காலத்தில் பஞ்சாக்கினி மத்தியி லிருந்துகொண்டும், வருஷாகாலத்தில்கழுத்தளவு தண்ணீரிலிருந்து கொண்டும், கொடுந்தவசு செய்தபடியால் சரீரமிளைத்துப்போய்ச் சிரங்குகள் உண்டாயின. சிரங்கு தினவெடுப்பதனுல் இரவும் பக லும் சொறிந்துகொண்டிருந்தும் தபசை விடாமல் உறுதியாயிருந் தார். இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் அவருக்கு யமுனை, கங்கை, கயை என்ற தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டுமென்ற நினைவு பிறந்தது. "நாம் முடவனுயிருக்கிறபடியால் இந்த ஸ்நானங்கள் கிடைக்கமாட்டாது; வண்டியிலேறி வெகுதூரம் போகவும் முடி யாது; ஆனுல் இந்தத்தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணித்தீரவேண் டும்; இதற்கென்ன செய்யலாம்?" என்று யோசித்துப் பின்பு, "ஒருவருக்குங் கிடைக்காத பெருந்தபசு நமக்கிருக்கிறபடியால், அந் தத் தீர்த்தங்களை யிவ்விடத்திற்கு அழைத்துவிடுவோம்." என் றெண்ணி இந்திரியங்களையடக்கிக், கண்களைமூடிக்கொண்டு கீழ்த் திசைநோக்கியிருந்து மூன்றுதரம் ஆசமனஞ்செய்துவிட்டுக் கொஞ்ச நேரம் தியானத்திலிருந்தார். அவருடைய மந்திரபிரபாவத்தால் யமுனை, கங்கை, கயை என்ற மூன்று நதிகளும் பாதாளத்திலிருந்து பூமியைக்கிழித்துக்கொண்டு மனிதவுருவததோடு ரிஷீசுவரருக்கெதி ரில் வந்து, அதிக சந்தோஷத்தோடுகூட "ஐயா! ஸம்யுகவர் என்கிற ரைக்குவ மஹாரிஷியே! நீர் தயவுசெய்து தபசைவிட்டெழுந்திரும்; உமது மந்திரசக்தியால் இழுக்கப்பட்ட நாங்கள் மூவரும் இதோ வந்திருக்கிரேும். தங்களுக்கு நாங்கள் செய்யவேண்டியதைச் சொல்லியருளு"மென்று வேண்ட, ரிஷீசுவரர் கண்ணைவிழித்து, எதி ரில் நிற்கும் மூவரையும் பார்த்து, அவர்களை விதிப்படி பூஜித்து,

"யமுனாதேவி, கங்காதேவி, கயாதேவி, உங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். நீங்கள் இந்தக் கந்தமாதனத்தில் என்னிமித்தம் சதாவாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். நீங்கள் பாதாளத்திலிருந்து பூமியைக் கிழித்துக்கொண்டு தோன்றின இடங்கள் அந்தந்தத் தீர்த்தங்களாயிருக்கவேண்டும்." என்று பிரார்த்திக்க, அவர்களும் "அப்படியே யாகக்கடவது" என்று வரந்தந்து அந்தர்த்தானமானார்கள். கேளுங்கள் முனிவர்களே! எந்தத் துவாரங்களின் வழியாய் அந்தத் தீர்த்தங்கள் பாதாளத்திலிருந்து வந்தனவோ அந்த இடங்களை அந்தந்தத் தீர்த்தங்களாக ஜனங்கள் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். இந்தப்படியாக ரைக்துவ மஹாரிஷியின் மந்திரமஹிமையால் யமுனை, கங்கை, கயை என்கிற மூன்று தீர்த்தங்களும் கந்தமாதனம் வந்துசேர்ந்தன. ரைக்துவர் தமது மந்திரபிரபாவத்தால் கந்தமாதனத்துக்கு வந்த அந்த மூன்று தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் பண்ணிக்கொண்டு சுகமாகக் காலங்கழித்துக்கொண்டுவந்தார்.

இப்படியிருக்கையில், புத்தீவனென்கிற இராஜரிஷியின் பௌத்திரனும், ஞானசுதன் என்பவனுடைய புத்திரனுமான ஞானசுருதி என்கிற மஹாராஜனானவன் மஹா தர்மிஷ்டனாயிருந்துகொண்டு, அதிதிகளெல்லாருக்கும் சிரத்தையுடனே அன்னபானாதிகள் கொடுத்து உபசரித்தபடியால் சிரத்தாதயன் என்றும், பசித்துவந்த அதிதிகள் சாப்பிடும்படியான பதார்த்தங்கள் திருப்தியாய்ச்சமைத்துச் சமைத்துப் பகுவாயிருந்தபடியால் பகுபாக்கியன் என்றும் பெயர்பெற்று அதிதிகளிடத்தில் பட்சமுடையவனாய், நாடுநகரங்கள், காடுகள், கிராமங்கள், நாற்சந்திகள், இராஜபாட்டைகள் முதலான இடங்களிலெல்லாம் பருப்பு, கறிகளோடுகூடிய அன்னத்தை பூஜைக்காகச் சமைத்து, அவ்வவ்விடங்களில் அதிதிகள்வந்து போஜனமுண்ணும்படி தண்டோராப் போடுவித்தான். இவன் இப்படி மஹாதாதாவாயிருந்தபடியால் இவனுடைய குணங்கள் எல்லா உலகங்களிலும் பரவின. தேவரிஷிகளெல்லாரும் அவனுடைய அநுக்கிரகத்தை விரும்பி, அன்னப்பட்சிபோல வடிவுகொண்டு கிரீஷ்மருது இராக்காலத்தில் வரிசை வரிசையாய், ஆகாசமார்க்கமாய் வந்து, உப்பரிகையின் ஜன்னலில் உட்கார்ந்திருந்த அரசன் சிரசுக்குமேலாகப் பறந்துபோனார்கள். இப்படி அன்னப்பட்சிகள் பறந்துபோய்க்கொண்டிருக்கும்போது பின்னாலேயிருந்த அன்னமானது முன்னாடிப்போகிற

அன்னத்தைக்கூப்பிட்டு, அரசனும் கேட்கும்படியாய், "அடா! முந்திச்செல்லுகிற பல்லாட்சா! இதோ முன்னாலே உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிற பூஜ்யனாகிய ஞானசுருதி யிராஜனைப் பாராமல் குருடனைப் போலப்போகிறாயே! இவருடைய அழியாத மகிமையானது பிரம லோகபரியந்தம் வியாபித்து அநேகமாயிரஞ் சூரியர்களைப்போல ஜொலித்து விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இவரைத்தாண்டி நீ போவாயானால் அவருடைய தேஜஸானது உன்னைக் கொளுத்திவிடும்." என்று பரிகாசமாகச்சொல்ல, முன்சென்ற அன்னமானது, "அடே! நீ வெகு புத்திமான், உன் புத்திசாலித்தனத்தை வித்துவான்களே சிலாகிக்கவேண்டும்; தூர்த்தனும் அற்பனுமிருக்கிற இவனை வெகு சிலாக்கியமாகப் பேசுகிறாயே! இவன் துருத்தியைப்போலவும் மிருகங்களைப போலவும் ஜீவச்சவமாயிருக்கிறவன் அல்லவா? இவன் தர்மத்தின் எந்த மூலையைக்கண்டான்? இவனும தத்துவஞானியான ரைக்குவ மஹாரிஷியா? அவருடைய தேஜசு அல்லவோ தேவர்களாலும் சகிக்கமுடியாது. கேவலம் ஜநதுவாயிருக்கிற இவனுக்கு என்ன மகிமையிருக்கிறது? பூமியிலிருக்கிற மணலையும், ஆகாசத்திலிருக்கிற நட்சத்திரங்களையும் எண்ணினாலும எண்ணலாம்; ரைக்குவருடைய புண்ணியராசிகளை யெண்ணமுடியாது. அந்த ரிஷியினிடத்திலிருக்கிறதுபோலச் சில நச்வரதர்மங்களிந்த இராஜனிடத்திலிருந்தாலும், ரைக்குவரிடத்தில் அநச்வரமான பிரமஞானமிருக்கிறது. அதனாலேயவருக்குப பெருமையுண்டு. இந்த இராஜனிடத்தில் பிரமஞானமில்லாமலிருக்கையில் யோகீசுவரர்களுக்கு வருகிற பெருமை இவனுக்கெப்படிவரும்? ஆகையாலிந்த அதமனாகிய துராத்மாவைப்புகழவதைவிட்டு மஹாத்மாவாகிய ரைக்குவரைப்புகழு. ரைக்குவர் பங்குவாயிருந்தாலும் தான் ஸ்நானம பண்ணுவதற்காகத் தம்முடைய மந்திரசக்தியால் யமுனை, கங்கை, கயை என்கிற மூன்று தீர்த்தங்களையும் தமதாசிரமத்துக்குச் சமீபத்தில் வரவழைத்துவிட்டார் பார்த்தாயா? அந்தப் பிரமஞானியின் தர்மத்தில் மூன்று லோகத்தில் இருப்பவருடைய தர்மங்களெல்லாம் அடங்கிப்போகின்றனவேயல்லாமல, மூவுலகத்திலு முள்ளவர்களுடைய தர்மத்தில் ரைக்குவர் தர்மம் அடங்கினதல்ல." என்று சொல்லி ஓய்ந்ததும், ஹம்ஸங்களான தேவரிஷிகளெல்லாரும் பிரமலோகம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அது கேட்ட ஞானசுருதி மஹாராஜாவும் ரைக்குவரே உயர்

வுக்கு எல்லையாயிருக்கிறாரென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, சூதாட்டத்தில் தோற்றவன்போல முகவாட்டம்கொண்டு, அடிக்கடி பெருமூச்செறிந்து, யோசிக்கிறான்: "அன்னமானது அவரைச் சிலாகித்து என்னையிழிவாகப் பேசிற்று. ஓ! ஓ! பட்சிகளும் சிலாகிக்கத் தக்க ரைக்குவர் மஹத்துவமே மஹத்துவம்! நானிப்பொழுதே பிராஜ்யத்தையும் சமுசாரத்தையும்விட்டு ரைக்குவரைச் சரணம் புகுவேன். கிருபாநிதியான அவரும் சரணாகதனான எனக்குப் பிரமஞானோபதேசம் பண்ணுவார்." என்று சிந்தித்துக்கொண்டு நித்திரையில்லாமல் இரவெல்லாம் கண்விழித்திருந்து, விடியற் காலையில் வந்தியர்கள் பாடினவுடனே படுக்கையைவிட்டெழுந்திருந்து சாரதியைச் சீக்கிரமாக அழைத்து, "தேர்ப்பாகனே! நீ வேகமானதேரில் ஏறிச் சீக்கிரமாய்ப்போய், மஹாரிஷிகளின் புண்ணியாசிரமங்களிலும், காடுகளிலும், நிர்ஜனமான இடங்களிலும், தீர்த்தக்கரைகளிலும், நதிக்கரைகளிலும், மணல்மேடுகளிலும், ரிஷிகள் வசிக்கும்படியான மற்ற இடங்களிலும்போய் ஸர்வ தர்மங்களுக்கு மிருப்பிடமாயும், பிரமஞானியாயும், வண்டியிலேயே போய்க்கொண்டிருக்கிற பங்குவான ரைக்குவ மஹாமுனிவரைத் தேடிப்பார்த்துச் சீக்கிரம்வா." என்று கட்டளையிட்டான். தேர்ப்பாகன் அப்படியே வேகமானதேரிலேறி மலைக்குகைகளிலும், ரிஷிகள் ஆசிரமங்களிலும், மற்றுமுள்ள இடங்களிலும், தேடிக்கடைசியாக மஹாரிஷிகள் நிறைந்திருக்கிற கந்தமாதனத்துக்கு வேகமாய்ப் போய், அங்கே தேடிவருகையில் ஓரிடத்தில் வண்டியின்கீழே படுத்துச் சொறிந்துகொண்டு அகண்டசச்சிதானந்த பிரம்மதியானத்திலிருந்த ஓர் ரிஷியைக்கண்டு இவர்தான் தன் அரசன் சொன்ன ரைக்குவர் என்றெண்ணி, அவர் கிட்டநெருங்கி வணக்கத்தோடும் வணங்கி, "சுவாமி! தேவரீர் தாமோ ரைக்குவ மஹரிஷி?" என்று, பிரச்னம் பண்ண, அவர் "நான் தான் ரைக்குவன்" என்று உத்தரங்கொடுக்கச், சாரதியும் அநேகமான இங்கிதங்களினாலே அவருக்குக் குடும்பசம்ரக்ஷணத்துக்காகப் பொருளாசையிருப்பதையறிந்து, அவரிடமுத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு திரும்பிவந்து அரசனிடத்தில் தெரிவித்தான். பின்பு ஜானசுருதி மஹாராஜனும் அறுநூறு பசுக்களையும், யதேஷ்டமான பொருளையும், கோவேறுகழுதை பூட்டின ஒரு தேரையுங்கொண்டு வந்து ரைக்குவரைக்கண்டு வணங்கி,

முனிவரே! நான் கொண்டு வந்த அறுநூறு பசுக்களையும், நிலத்தையும், திரவியத்தையும் தேவரீர் ஏற்றுக்கொண்டு எனக்கு அத்வைத பிரமஞானோபதேசஞ்செய்து, என்னைக் காத்தருள வேண்டும்." என்று சொல்ல, ரைக்குவர் ஆசையோடும் பரபரப்போடும், "மஹாராஜனே! நீ கொண்டுவந்த பசுவும், பணமும், இரதமும், நீயே வைத்துக்கொள். வெகு கஷ்டகாலமாய்ச் சீவித்திருக்கிற எனக்கு இந்த அற்பமான பணம் போதுமா? நீ இதைப்போல நூறுமடங்கு கொடுத்தாலும் என்குடும்பசம்ரக்ஷணைக்குப் போதாதே. ஆகையால் நீ கொண்டுவந்த சொத்து எனக்குப் போதாது" என்று சொல்ல, "சுவாமீ! தாங்கள் உபதேசம் பண்ணப்போகிற பிரம்மஞானத்துக்கு இது கிரயம் அல்ல. நான் கொண்டுவந்ததை நீர் பெற்றுக்கொண்டாலும் பெற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும் எனக்கு அத்வைதஞானோபதேசஞ்செய்து என்னைக் காக்கவேண்டும்." என்று பிரார்த்திக்க, ரைக்குவர் "சமுசார ஒழிவும், பிராரப்த கர்மநாசமும் எவனுக்கிருக்கிறதோ அவன் தான் அத்துவைதஞானோபதேசம் பெறத்தக்கவன். உனக்குச் சமுசார வெறுப்புண்டாயிருந்தாலும் பிராரப்தகர்மம் நசிக்கவில்லை. பிராரப்தகர்மம் அனுபோகத்தாலன்றித் தீராது. அது தீருகவரையில் ஜன்மம் எடுத்தே தீரவேண்டும். நீ யென்னைச் சரணமடைந்தபடியினால் அந்தப் பிராரப்த நாசமுண்டாகும் வழியைச் சொல்லுகிறேன். சாவதானமாய்க் கேளு. இதோ சர்வாபீஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறதும், முமுக்ஷுக்களுக்குச் சர்வ பிராரப்தத்தை நீக்கும்படியானதுமான கங்காதீர்த்தம், யமுனாதீர்த்தம் கயாதீர்த்தமென்கிற மூன்று தீர்த்தங்களிருக்கின்றன. இதில் சீக்கிரம் ஸ்நானம் பண்ணு. உடனே பிராரப்த கர்மநாசமுண்டாகிச் சித்த சுத்தியுண்டாம். இதிலாக்ஷேபனையில்லை. அதன் பின் உனக்கு ஞானோபதேசம் பண்ணுகிறேன்." என்று சொல்ல, அரசனும் சந்தோஷத்தால் முகமலரப் பரபரவென்று தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணிச் சித்தசுத்தியடைந்தான். உடனே ரைக்குவரைக் குருவாகக்கொண்டு பக்கத்திலுட்கார, ரைக்குவரும் இராஜனிடத்தில் கிருபைகூர்ந்து முனிவர்களுக்குந் துர்லபமான அத்வைதஞானத்தை உபதேசித்தார். இப்படி பிரமசொரூபரான ரைக்குவரது பிரசாதத்தால் பிரமஞானம் பெற்று, பிரமனுபூதையறிந்து அனுபவித்துக்கொண்டுவந்த அரசனுக்குக்கட்டுக்குட்டி,

குணமில முதலான பதார்த்தமயமான மாயாப்பிரபஞ்சந் தோன்ருமல், எங்கும் கேவல பிரமாகாரமாகவேயிருந்தது. இந்தப் பிரகாரம் ஞானசுருதி மஹாராஜாவானவர் அந்த மூன்று தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் பண்ணின மகிமையினுலே யோகிகளுக்கும் கிட்டாத பிரம ஞானத்தையடைந்தார். இது மஹா ஆச்சரியம்!

கேட்டீர்களா முனிவர்களே! இந்த மூன்று தீர்த்தங்களினுடைய பிரபாவத்தை யுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த மூன்று தீர்த்தங்களின் மகிமையைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டு, இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவர்கள் இருண்ட அஞ்ஞானத்தையுடைத்து எறிந்துவிட்டுப் பிரமஞானத்தையடையப் பாத்திராகிறார்கள்.

இருபத்தாருவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது

கோடிதீர்த்தத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மாதுலனுகிய கஞ்சனைக்கொன்ற பாபநிவர்த்தி அடைந்த

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! யமுனை, கங்கை, கயை என்கிற மூன்று தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்பண்ணினபின் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்வதற்காக கோடிதீர்த்தம் போகவேண்டும். இந்தத் தீர்த்தமானது சமஸ்த லோகப்பிரசித்தியானதும், நினைத்தமாத்திரத்தில் சகல பாபங்களையும் மஹாபாதகங்களையும் போக்குகிறதும், மஹா விக்கினங்களை விலக்குகிறதும், துர்ச்சொற்பனங்களை நாசம்பண்ணுகிறதும், சமஸ்த சம்பத்துக்களைக் கொடுப்பதும், மஹாசாந்தியைத் தருவதுமான மஹா புண்ணியதீர்த்தம்.

பூர்வகாலத்தில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் இராவணனைச் சங்கரித்ததனாலுண்டான பிரமஹத்தி நிவர்த்திக்காகக் கந்தமாதனத்தில் ஒரு சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து, அதற்கு அபிஷேகஞ் செய்ய நல்லஜலம் அகப்படாமையால், புதிய ஜலத்தினால் அபிஷேகம்பண்ணுகிறதென்று நிச்சயம்பண்ணிக்கொண்டு, கங்கையைத் தியானித்துத் தமது வில்லின் நுனியால் பூமியைப்பிளக்க, அந்த வில்லின் நுனிபாதாளம்வரைக்கும் பதிந்தது. பிறகு அந்த வில்லை யெடுத்தவுடனே, அந்தவழியினால் பாதாளகங்கை வெளியில் வந்தது. அதனாலே யந்தத்தீர்த்தத்துக்குக கோடிதீர்த்தமென்று பேருண்டாயிற்று ஸ்ரீராமர் அந்தத்தீர்த்தத்தினாலே தாம் பிரதிஷ்டை செய்த சிவலிங்கத்துக்கு அபிஷேகஞ்செய்து முடித்தார். கந்தமாதனத்தில் எந்தெந்தத் தீர்த்தங்களுண்டோ அந்தந்த தீர்த்தங்களிலெல்லாம் ஸ்நானம்பண்ணின பிறகு அநேக ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்டு அஸ்தியிலொட்டிக் கொண்டிருக்கிற பாபசேஷ நிவர்த்திக்காகக் கோடிதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணவேண்டும். ஸ்நானம் பண்ணினால் நிச்சயமாகவே எல்லாப் பாபங்களும் நிவர்த்தியாய் விடும். ஆனால் இந்தத்தீர்த்தத்தில் முதலில் ஒருவன் ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டால் வேறு தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லையென்று சூதர்சொல்ல, முனிவர்கள் ஸர்வஜ்ஞரும், வியாஸசிஷ்யருமான சூதரே! நீர் சொல்லிவந்த விஷயத்தில் எங்களுக்குண்டான பெரியசந்தேகத்தை நிவர்த்தியாக்கவேண்டும். கோடிதீர்த்தத்தில ஸ்நானம பண்ணினவனுக்கு வேறு தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்பண்ணவேண்டுவதில்லை, என்றால் அவன் தர்மதீர்த்தமுதலான தீர்த்தங்களில் ஏன் ஸ்நானம்பண்ணவேண்டும்? அந்தத்தீர்த்தங்களை யெல்லாந்தாண்டிக்கொண்டுபோய்க் கோடிதீர்த்தத்திலேயே யேன் ஸ்நானம்பண்ணக்கூடாது? இந்தச் சமுசயத்தை நிவர்த்தியாக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம் என்று வினவச் சூதர், முனீசுவரர்களே, நீங்கள் கேட்டது இரகசியமான நல்ல கேள்வி. பூர்வத்தில் பரமேசுவரர் இந்த இரகசியத்தை நாரதமுனிவர்க்குச் சொல்லியிருக்கிறார். அதை நானுங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; சிரத்தையோடு கேளுங்கள்.

"யதிர்ச்சையாகவாவது, தீர்த்தயாத்திரை செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தோடாவது புறப்பட்டுப்போகிற மனிதன் மார்க்

க்ஷேத்திரத்தில் தீர்த்தங்களையாவது, தேவாலயங்களையாவது கண்டா யினும், கேட்டாயினும் அவற்றை அஞ்ஞானத்தினால் அலட்சியஞ் செய்து சேவிக்காமல் போனால் அவனுக்குண்டான பாபத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் கிடையவே கிடையாது" என்று மஹரிஷிகளெல்லா ரும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் சேதுவுக்குப்போகிற மனி தன் சக்கிரதீர்த்தம் முதலிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்யாமல் போனால் தீர்த்தாதிக்கிரம தோஷம் வருவதனால், அவன் பிராம்ம ணர்களால்பஞ்சமனைப்போலச் சர்வகர்மங்களிலும் விலக்கப்படத் தகுந்தவன். ஆகையால் சக்கிரதீர்த்த முதலான தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்பண்ணின பிறகுதான் பாபசேஷ நிவர்த்திக்காகக் கோடி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணிப் பாபங்களைப் போக்கிக் கொண்ட வுடனே, கந்தமாதனத்தில் தங்காமல் அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப் படவேண்டியது. ஸ்ரீராமர்கூடப் பூர்வகாலத்தில் கோடிதீர்த்த ஜல த்தைக்கொண்டு சிவலிங்கத்துக் கபிஷேகம்பண்ணித் தானுமதில ஸ்நானஞ்செய்து பிரமஹத்தியினின்றும் விடுபட்டவுடனே தம்பி முதலானவர்களோடு புஷ்பகவிமானத்திலேறி, வானரச்சேனைகள் சூழ அயோத்திமாநகரம் போய்ச்சேர்ந்தார். ஆகையால் கோடி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணிப் பாபநிவர்த்தியான வுடனே தசரத ராமர் புறப்பட்டுப்போன யாத்திரியாக உடனே புறப்பட்டுப் போய் விடவேண்டியது. இந்தத் தீர்த்தத்தில பாதாளிகங்கைகூடச்சதா வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாள். நாரகபிரம்மமாகிய ஸ்ரீராம மூர்த்திகூட இந்தத் தீர்த்தத்தில் பிரியத்தோடு ஸ்நானம்பண்ணினார். ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திகூட லோகானுக்கிரகார்த்தமாக இந்தத் தீர்த் தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணித் தன் மாமனாகிய கம்ஸனைக்கொன்ற பாபத்தைப் போக்கிக்கொண்டார். அப்படிப்பட்ட இந்தக் கோடி தீர்த்தத்தின் மகிமை எவரால் சொல்லிமுடியும்? என்று சூதர் சொல்ல ரிஷிகள் சூதரைப்பார்த்து யதுகுலத்தில் பிறந்த சாக்ஷாத் கிருஷ்ண பரமாத்மாவானவர் மாமாவாகிய கம்ஸனைக் கொல்லவேண் டியகாரணமென்னவென்று வினவச் சூதர் சொல்லத்தொடங் கினார்.

யதுகுலத்தில் சூர புத்திரனாகிய வசுதேவரென்பவர் தேவகனு டைய பெண்ணாகிய தேவகியைக் கல்யாணம்பண்ணிக்கொண்டு ரத த்தின் மேலேறிக் கம்ஸன் சாரதியாகவிருந்து தேர் செலுத்தத் தன்

ஊருக்குப்போகையில், ஓர் அசரீரிவாக்குத் தோன்றி " ஏ கம்ஸா! உன்சகோதரியின் வயிற்றில் பிறக்கப்போகிற எட்டாவது புத்திரன் உன்னை நிச்சயமாகவே கொல்லுவான் " என்று சொல்லிற்று. அதை கேட்ட கம்ஸன் கத்தியைக் கையிலேந்திக் கொண்டு தன்சகோதரியை வெட்டப்போகையில், வசுதேவர் கம்ஸனைப் பார்த்து, " மைத்துனா! உன் சகோதரிக்குப் பிறக்கிற பிள்ளைகளையெல்லாம் உன்கையில் ஒப்புவித்து விடுகிறேன். ஆகையால் இவளைக்குறித்து நீ பயப்பட வேண்டியதில்லை. உன் சகோதரியைக் கொல்லவேண்டாம்." என்று சொல்லக் கம்ஸன் அதுகேட்டுத் தேவகியைக்கொல்லாமல் அவளை யும் மாப்பிள்ளையையும் தன்னகரத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் அவ்விருவர் காலிலும் விலங்குபோட்டுச் சிறைச்சாலையி லடைத்து வைத்தான். வெகுகாலஞ் சென்றபின் தேவகி வயிற்றில் பிறந்த ஆறு பிள்ளைகளையும் வசுதேவர் தான் சொன்ன வாக்குத் தவறாமல் கம்ஸனிடத்தில் கொடுக்க, அவனும் இரக்கமில்லாமல் அந்தக்குழந்தைகளைக் கொன்றுவிட்டான். பிறகு தேவகியின் ஏழாவது கர்ப்பத்தில் ஆதிசேஷன் ஜனிக்க, மஹாவிஷ்ணுவினுக் கிணையால் மாயாதேவி அந்தபுத்திரனைக் கொண்டுபோய் நந்த கோபன் மனைவி ரோகிணியிடம் விட்டுவிட்டுத் தேவகியின் கர்ப்பம் கலைந்துபோயிற்றென்று பிரசித்தப்படுத்தினாள். பின்சாக்ஷாத் மஹாவிஷ்ணுவே தேவகியின் கர்ப்பத்தில் வந்து பத்துமாதங்கள் சென்றபிறகு கிருஷ்ணனென்கிற பெயரோடு அவதாரஞ்செய்தார். சங்கு, சக்கரம், கதை, கட்கம் இவைகளை நாலுகைகளிலுமேந்திக் கொண்டு சிரசில் கிரீடந்தரித்து, மார்பில் வனமாலையணிந்து, தாய் தந்தையருடைய சோகத்தை நீக்கப் பிறந்த குழந்தையைக்கண்டு "வசுதேவர் துதிக்கின்றார். சுவாமீ! நீரேஜகம்; நீர்தான் ஜகத்துக் கதிபதி; நீரே ஜகத்துக்குக் காரணமானவர்; உம்மிடத்திலேதான் ஜகமிருக்கிறது; நீர்தான் சத்துவம், ரஜஸ், தமசென்கிற முக்குண வடிவான பிரகிருதி; பிரமாண்டமாகிய ஸ்தூல சரீரத்துக்கு அபி மானியாகிய விராட புருஷன்; நீர்ஸ்வயம்பிரகாசர்; நீர்தான் ஸம் ராட்; எல்லாம் நீரே. ஸமஸ்தபிராணிகளுக்கும் ஆதாரமாயும் அளவிடப்படாத மகிமையுடையவராயும், சங்கு சக்கர சார்ங்க கதா தாரியாயும், மானிடவேஷந்தரித்த ஸ்ரீமந்நாராயணராயுமிருக்கிற உம க்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்." என்று துதித்த வசுதேவரையும் தன்

தாயையும் பார்த்து "நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். "நான், கம்ஸனைக்
கொன்றுவிடுகிறேன். நேற்று நந்தகோபன் மனைவியான யசோதை
சர்வலோகங்களையும் மயக்குகிற என் மாயாசொரூபியான ஒரு
பெண்ணைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். என்னைக்கொண்டு போய் யசோதை
யின் பிரசவ அறையில் விட்டுவிட்டு, அந்தப் பெண்குழந்தையைத்
தேவகியின் பிரசவ அறையில் கொண்டுவந்து வைத்துவிடும்."
என்று சொல்ல, வசுதேவரப்படியே செய்ய, அந்தப் பெண்குழந்தை
தேவகி தேவியின் பிரசவ அறையிலிருந்து அழுத இன்குரலைக்
கேட்டுக் கம்ஸன் மனக்கலக்கமடைந்து, பிரசவ அறையில் புகுந்து,
அந்தப் பெண்ணைக் கையிலெடுத்து வெட்கமும், இரக்கமுமில்லா
மல் கல்லிலறைந்து கொல்லும்போது அந்த மாயைப்பெண்ணான
வள் அவன்கையைத் திமிறிக்கொண்டு, ஆயுதமணிந்த எட்டுப் புஜங்
களுடன் தோன்றிக் கம்ஸனை அழைத்துக் கோபத்துடனே, "அடா
துஷ்டா! அடா மூடா! துர்ப்புத்தியே! உன் உயிரைவாங்குகிற
வன் எங்கேயோ வளர்ந்துவருகிறான், அவனை சீக்கிரம் தேடிப்பிடி."
என்று சொல்லிவிட்டு ஆகாசத்திற்கிளம்பி, மனிதர்கள் செய்யும்
பூஜையை யேற்றுப் பலனளிக்கின்ற தன் ஸ்வரூபங்கொண்டு தேவ
லோகம்போய்விட்டாள். மாயாப்பெண்ணின் வசனங்கேட்ட கம்ஸன்
மிக வியாகுலங்கொண்டு தன்னைக்கொல்லப் பிறந்த பிள்ளையையும்,
மற்றுமுள்ள குழந்தைகளையுங் கொல்வதற்காகப் பூதனை முதலான
வர்களை யனுப்பினான். அவர்கள் நந்தகோகுலம் வந்து சேர்ந்து
ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் உயிரிழந்து யமலோகம் போனார்கள். பிறகு ராம
கிருஷ்ணர்களிருவரும் கோகுலத்தில் பாலலீலைகள் செய்தும், இடை
யர்களைப்போலத் தளிர் மலர்களை யணிந்து, புல்லாங்குழலூதியும்,
கன்றுகளையும், பசுக்களையும் மேய்த்தும் காலத்தைக் கழித்துச்
சுகமாக வளர்ந்து வந்தார்கள். ஒரு நாள் கம்ஸன் அக்ரூரனை யழை
த்து நந்தகோகுலம்போய் ராமகிருஷ்ணர்களைச் சீக்கிரமாக அழைத்து
வரும்படி அனுப்பினான். அவரும் அப்படியே கோகுலத்திலிருந்து
ராமகிருஷ்ணர்களை யழைத்துக்கொண்டுவந்து, திவ்யதோரணங்க
ளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மதுராபுரி வந்துசேர்ந்து, கம்ஸனைக்
கண்டு சமாசாரந் தெரிவித்துத் தன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தார். மறு
நாள் மத்தியான வேளையில் ராமகிருஷ்ணர்கள் தமக்கு இஷ்டமான
இடைப்பிள்ளைகளோடு, அகழ், மதில், கோபுரம், உப்பரிகைகள்

முதலியவற்றால் விளங்குகிற மதுராபுரியின் வீதியில் அந்நகரத்துப் பருவப்பெண்கள் துதிப்பதைக் கேட்டுக்கொண்டுபோய், வில்சாலையையடைந்தார்கள். அங்கே பலமான நாணோடு கூடியிருக்கிற ஒரு பெரிய வில்லைக்கண்டு, அதைக் காத்துக்கொண்டிருந்த காவலாட்களை விலக்கிவிட்டு, அதிக சுலபமாக வில்லையெடுத்து நாணேற்றும்படி அதை வளைக்க, அது நடுவில் பிளந்ததனாலுண்டான தொனியைக் கேட்டு ஓடிவந்த காவலாளர்களை, ஒடிந்துபோன வில்துண்டுகளை யிருவரும் பேருக்கொன்றாக எடுத்துக்கொண்டு அடித்துக்கொன்றார்கள். பின் அரண்மனைவாயிலிற் கட்டியிருந்த குவலயாபீட மென்கிற யானையைக்கொன்று; அதனிரண்டு கொம்புகளையும் பிடுங்கிப் பேருக்கொன்றாகத் தோளிலே சாத்திக்கொண்டு சபாமண்டபத்துக்குப் போனார்கள். அங்கே சாணூரன், முஷ்டிகன் முதலான மல்லர்களைக் கொன்று யமலோகஞ் சேர்த்துவிட்டு, பின்பு பெரிய மஞ்சத்தின் மேலுட்கார்ந்திருந்த கம்ஸனிடம் போய், அற்பமிருகத்தைக் கண்ட சிங்கக்குட்டிகளைப்போல அவனையலட்சியஞ் செய்து நின்றார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மஞ்சத்தின்மேலுட்கார்ந்திருந்த கம்ஸனைக் காலைப்பிடித்திழுத்து ஆகாயத்தில் தூக்கி அவனுயிர் போம்படி சுழற்றிக் கீழே யெறிந்துவிட்டார். பலராமர் கம்ஸனுடைய எட்டுச்சகோதரர்களையும் முஷ்டியாலடித்துக் கொன்று ஹதம் பண்ணினார். இவ்விதம் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கம்ஸனைக் கொன்று, தன் தாய் தந்தைகளைச் சிறையினின்றும் விடுவித்து, எல்லாரையும் சமாதானப்படுத்திக் கம்ஸன் செய்த இம்சை பொறுக்கமாட்டாமல் ஓடிப்போயிருந்த பந்துவர்க்கங்களைத் திரும்பவும் மதுரைக்கு வரவழைத்து, உக்கிரசேன மஹாராஜாவுக்குப் பட்டங்கட்டிவைத்தார். தம்மாதாபிதாக்களுக்குச் செய்த துன்பத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் தேவபிராமண கண்டகனான கம்ஸனைக் கொன்று ஜயம்பெற்றிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியை ஒரு நாள் நாரதாதி முனீசுவரர்கள் பார்க்கவர அம்முனிவர்களைக் கண்ணன் பார்த்து, "பிரம்மஞானோத்தமர்களே! மஹாபாபியான என்மாமனைக் கொன்றுவிட்டேன்; மாமாவைக் கொல்வது தோஷமென்று சாஸ்திரந்தெரிந்த பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்; ஆகையால் என் பாபநிவர்த்திக்காக நீங்கள் பிராயச்சித்தம் விதிக்கவேண்டும்" என்றார். நாரதமஹாமுனிவர் பக்திவிநயத்தோடுகூட மதுரமாகச் சொல்

றுகிறார்.—"ஸ்வாமி! நித்திய சுத்தராயும், முக்தராயும், சகலமுமறிந்தவராயும், சச்சிதானந்த சொரூபராயும், பரமாத்மாவும் ஸர்வஞராயுமிருக்கிற உமக்குப் புண்ணியபாபம் கிடையாது; லோகஸங்கிரஹார்த்தம் உமக்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற விதியில்லை யாயினும், உலகத்தாருக்கு உபதேசிக்கும் பொருட்டாக நீர் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ள வேண்டியதாகையால் மஹாபுண்ணியமான கந்தமாதனபருவதத்தில் முன்காலத்தில் ஸ்ரீராமர் இராமநாதனென்கிற ஒரு சிவலிங்கத்தை ஸ்தாபித்து, அதற்கு அபிஷேகம் பண்ணும் நிமித்தம் தமது வில்லின் நுனியால் பூமியைப் பிளந்து உண்டாக்கின கோடிதீர்த்த மென்கிற ஒரு தீர்த்தம் இருக்கிறது. உம்முடைய பூர்வாவதாரமாகிய ஸ்ரீராமர் தாம் ஸ்வயமாகவே பிரம்மஹத்தி நிவர்த்திக்காக உண்டாக்கின தீர்த்தமாகையால் நீர் இந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினால் மாதுலனைக் கொன்றபாபம் உம்மை விட்டு உடனே விலகிப்போம். இந்தக் கோடிதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினால் பிரம்மஹத்தியாதி பாபங்கள் நீங்கி, ஆயுராரோக்கியம்பெற்றுச் சொர்க்காதிபோகங்களையடைந்து, மோட்ச சாம்ராஜ்ஜியத்தையும் கைக்கொள்வார்கள்." என்று நாரதர் சொன்ன வசனத்தைக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணர் முனிவர்களுக்கு விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டுச் சேதுயாத்திரையை உத்தேசித்துப் புறப்பட்டுக் கொஞ்சநாள்களில் கோடிதீர்த்தம்வந்து, அதில் சங்கற்ப பூர்வமாக ஸ்நானம் பண்ணி அநேக தானங்களைக்கொடுத்து மாதுலவதத்தாலுண்டான தோஷத்தினின்றும் விடுபட்டு, ஸ்ரீராமநாதரையும் சேவித்துத் தமது மதுராபுரி பட்டணம்வந்து சேர்ந்தார்.

கேட்டீர்களோ முனிவர்களே! கோடிதீர்த்தம் இப்படிப்பட்ட மகிமையுடையது. இதற்குச் சமானமான தீர்த்தம் உலகத்தில் ஒன்றும் கிடையாது. இதில் ஸ்நானம் பண்ணினால் பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களாகிய மும்மூர்த்திகளும், இதரமான தேவர்களும் திருப்தியடைகிறார்களென்பதில் சந்தேகமேயில்லை. இந்தப் புண்ணியமான அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும் கேட்பவரும் பிரம்மஹத்தியாதி பாபங்களினின்றும் விடுபடுவார்கள் என்பது நிச்சயம்.

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இருபத்தெட்டாவது

ஸாத்யாமிருத தீர்த்தத்தில் புரூரவசக்கரவர்த்தி தும்புருசாபம் நீங்கி ஊர்வசியை அடைந்த சரித்திரங்கூறிய

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனீசுவரர்களே! மஹா புண்ணியமான கோடி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணியபின் இந்திரியங்களையடக்கிக்கொண்டு சாத்தியாமிருத தீர்த்தம் போகவேண்டும். இந்த ஸாத்தியாமிருத தீர்த்தமானது சமஸ்த பாபங்களையும்போக்கி, சகல துக்கங்களையும்நீக்கி, புண்ணியத்தைத்தந்து, சர்வாபீஷ்டங்களையும் பூர்த்தி பண்ணுகிற தீர்த்தம். இதில் பக்தியோடு ஸ்நானம் பண்ணுகிறதனால் அடைகிறபலனைத் தபசினாலும், பிரமசரியத்தினாலும், யாகங்களாலும், தானங்களாலும் ஒருவன் அடையமாட்டான். இந்தச் சுபமான சாத்தியாமிருத ஜலம் எவனுடைய சரீரத்தில் படுகிறதோ அவனுடைய சரீரத்திலிருக்கிற பாபம் உடனே விலகிப்போம். அகமருஷண ஜபஞ் செய்துகொண்டு ஸாத்தியாமிருதத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் சமஸ்த பாபங்களையும் இவ்விடத்தில் உதறிவிட்டு விஷ்ணுலோகம்போய் அங்கே சிறந்து வாழ்ந்திருப்பான். பாலியத்தில் பாபங்களைச் செய்துவிட்டு அந்திய காலத்தில் பச்சாத்தாபமுண்டாகிச் சாத்தியாமிருத தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் சமஸ்த பாபங்களினின்றும் முக்தனாய்விடுகிறானென்பதில் ஐயமே கிடையாது. சாத்தியாமிருதத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிற பாபிகள் அநேக துக்கங்கள் நிறைந்த கொடிய நரகங்களைப் பார்ப்பதேயில்லை. சாத்தியாமிருத தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு உண்டாகும் நல்லகதியானது யாகங்களாலும், வேதங்களாலும், புண்ணியகருமங்களாலும் உண்டாகமாட்டாது.

துருவனுடைய எதும்பு சர்த்தியாமிருத் தீர்த்தத்தில் எவ்வளவு காலங் கிடக்கிறதோ அதுவரைக்கும் அவன் சிவலோகத்தில் மிகச்சிறப்பாக வாழ்ந்திருக்கிறான். ஸர்த்தியாமிருத தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணுகிறவன் உதயகாலத்தில் சூரியனுனவன் இருட் கூட்டங்களைச் சிதறவடித்துகொண்டு புறப்படுவதுபோல்ச், சகல பாபங்களையும் உடைததுக்கொண்டு பிரகாசிப்பதுந்தவிரச் சகல மனோரதங்களையும் அடைகிறான். சௌநகர்களே முனிவர்களே! இந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணிப் புரூரவசக்கிரவர்த்தியானவர் தும்புருசாபத்தால் உண்டான ஊர்வசி பிரிவினை நீங்கிச் சுகத்தைய டைந்தார். என்று சூதர் சொல்ல, முனிவர்கள் சூதரைப்பார்த்து ஐயா! மஹானுபாவா! நரனுகிய புரூரவசக்கிரவர்த்திக்குத் தேவஸ் திரீயான ஊர்வசி சங்கமம் எப்படி கிடைத்தது? எந்தக்காரணத்தி னால் தும்புரு சாபம் நேரிட்டது? இவைகளை யெங்களுக்குச் சவிஸ் தாரமாகச் சொல்லியருளவேணுடுமென்று கேட்கச் சூதர் சொல்ல த்தொடங்கினர்.

பூர்வகாலத்தில் இந்திரனுக்குச் சமானமான பராக்கிரமமும் குபேரனுக்குச் சமானமான ஐசுவரியம் பொருந்திய புரூரவசக் கிரவர்த்தி அநேகயாகங்களைச் செய்தும், தானங்களைக்கொடுத்தும் தர்மமாய் ராஜ்ஜியபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு வருங்காலத்தில் மித்திராவருணருடைய சாபத்தால் பூமியில் அவதாரம் பண்ணின ஊர்வசியானவள் இராஜநகரத்துக்கடுத்த பூந்தோட்டத்தில் வீணை யை வைத்துக்கொண்டு குயிலைப்போலக் காதுக்கினிமையாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சமயத்தில் அரசன் உத்தியான வனம்போகப் பிரியப்பட்டு குதிரையின்மேலேறி யௌவனமாதர் சூழ்ந்துவர உத்தியானவனம்போய், பிடிக்குள் அடங்கும்படியான, சிறிய இடையினையுடைய அந்த ஊர்வசியைக்கண்டு, மோகங் கொண்டு, "பெண்ணே யெனக்கு மனைவியாகவருக" என்று நயமா கக்கேட்டான். அந்த ஊர்வசியும், அரசன்மேல் மோகங்கொண்டு "சுவாமி இராஜேந்திரா! நீர் கேட்டபடியே யாகட்டும்; எனக் கொரு சபதம் பண்ணிக்கொடுத்தால் உம்மிடத்தில் சந்தோஷமாக வசித்திருப்பேன்." என்று சொல்ல, அரசனும், "நல்ல புரு வத்தையுடைய பெண்ணே! நீ கேட்டபடியே சபதஞ்செய்து

தருகிறேன்.'' என்று சொன்னான். ஊர்வசி மனமகிழ்ந்து, "ஐயா! எனக்குப் பிள்ளையாக இருக்கிற இரண்டு செம்மறியாட்டுக் குட்டிகளைக் காப்பாற்றவேண்டும். எனக்கெதிரில் நீர் நிர்வாணமாக இருக்கக்கூடாது. எனக்கு எச்சிலைக்கொடுக்கப்படாது. நான் நெய் ஒன்றையே புசித்துக்கொண்டிருப்பேன். இவைகளுக்கு நீ உடன்பட்டால் நானும் உம்மிடத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பேன்.' என்று சொல்ல, அரசன், "அப்படியே நல்லது" என்றுசொல்லித் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், அளகையில் சில காலமும், சைத்திரவனத்தில் சிலகாலமும், தாமரை மலர்களால் நிறைந்தசரஸ்வதி தீர்த்தத்தில் சிலகாலமுமாக அறுபத்தொரு வருஷம் அவளோடு கூடிச்சுகித்துவந்தான். ஊர்வசியும் தினந்தோறும் அரசனிடத்தில் ஆசைகொண்டு மகிழ்ந்து தேவலோகசுகத்தைக்கூட மறந்திருந்தாள். இப்படி யிருக்கையில், ஊர்வசியில்லாமல் தேவலோகம் பாழாய்ப் போய் விட்டமையால் அவளைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று விசுவாவசு என்கிற கந்தருவன் பூலோகம் வந்து, ஊர்வசிக்கு அரசன் செய்து கொடுத்த சபதத்தையறிந்து, இராசகாலத்தில் கந்தர்வர்களோடு ஊர்வசியின் படுக்கைகிட்ட வந்து ஒரு செம்மறியாட்டைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாசமார்க்கமாகப் போனான். அப்போது அந்த ஆடு கத்தின சப்தங் கேட்ட ஊர்வசி, "என்னுடைய பிள்ளையை யாரோகொண்டுபோகிறானே! அந்தப் பிள்ளையை விடுவிக்கவேண்டும்; நான் அனாதையாய்விட்டேன், யாரைச் சரணமடைவேன்" என்று புலம்பி மூர்ச்சையாய் விழுந்தாள். அரசன் அவள் புலம்பினதைக் கேட்டும் "நாமிப்பொழுது போனால் அவளுக்குமுன் நக்னனாய்க் காணப்படுவோமே" என்று நினைத்துப் போகாமலிருந்துவிட்டான். பின்பு கந்தருவர்கள் மற்றொரு ஆட்டையும் பிடித்துக்கொண்டு போனார்கள். அந்த ஆடும் உரக்க சப்தம்பண்ண, அதுகேட்ட ஊர்வசியும், 'ஐயோ! என்பிள்ளையைத் திருடர்கள் தூக்கிக்கொண்டு போகிறார்களே, கேள்வி முறையில்லையா! நான் எந்தப் புருஷனைச் சரணமடைவேன்?" என்று வாய்விட்டலற, அரசனும் அவள் சொன்ன வார்த்தை பொறுக்காமல், எவ்விடத்திலும் இருட்டாயிருப்பதால் பாதகமில்லையென்று கையில் கத்தியையெடுத்துக் கொண்டு, 'அடா துஷ்டா! எங்கேடாபோகிறாய்" என்று கந்தர்வர்களைத்

தூக்கிக்கொண்டுபோனான். அந்தச் சமயத்தில் கந்தர்வர்களுடைய ஏவுதலால் ஒரு மின்னல் மின்னிற்று. அந்த மின்னலொளியால் அர்ச்சன் நக்னமாயிருப்பது ஊர்வசி கண்களுக்குத் தோன்ற, அவள் அர்ச்சன் சபதந்தவறினானென்று அந்தக்ஷணமே மறைந்துபோனாள். கந்தர்வர்களும் ஆடுகளைவிட்டுவிட்டு ஓடிப்போனார்கள். இராஜன் ஆடுகளைப் பிடித்துக்கொண்டு சந்தோஷத்தோடு தன் படுக்கை அறைக்குவந்து, விசாலமான கண்களையுடைய ஊர்வசியைக் காணாமல் மனமேங்கி, பைத்தியக்காரனைப்போல நக்னமாகவே வெளிக்கிளம்பி, உலகமெல்லாஞ் சுற்றிக் கடைசியில் குருக்ஷேத்திரம்போய், அங்கொரு தாமரைத்தடாகத்திலே நாலு அப்ஸரஸ்திரீகளோடு ஜலக்கிரீடை பண்ணிக்கொண்டிருந்த ஊர்வசியைக் கண்டு, "ஏ! ஜயமுடையவளே! கடினசித்தமுடையவளே! நில்லு நில்லு" என்று அடிக்கடி சொல்லிப் புலம்பி நின்றான். அது கேட்ட ஊர்வசி, "[illegible] மஹாராஜனே! துக்கப்படவேண்டாம். உம்மால் நான் கர்ப்பவதியாயிருக்கிறேன். உமக்கு மஹா தர்மவானான ஒரு புத்திரன் பிறப்பான்; இவ்வருஷக் கடைசியிலிங்கே வாரும்; அப்பொழுது ஓரிரவுமுழுதும் உம்மோடு கூடியிருப்பேன்' என்று சொல்ல, அரசனும் வெகுசந்தோஷத்தோடு தன் பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தான். பிறகு ஊர்வசி தன்னோடுகூடவிருந்த தோழிமார்களைப்பார்த்து, "சகிமார்களே மன்மதனைப்போன்ற சுந்தரவடிவுள்ள இந்த அரசனிடத்தில் தான் நான் மோகக்கடலில் முழுகினவளாய் மயங்கி இதுவரைக்கும் கூடிவாழ்ந்திருந்தேன்." என்று சொல்ல, தோழிமார்களும், "நல்லகாரியம் பண்ணினாய், நல்லகாரியம் பண்ணினாய். இந்தச் சுந்தரனோடு நாங்கள் சதா கூடியிருக்கப் பிரியப்படுவோமே" என்றார்கள். ஒரு வருஷம் சென்றபின் இராஜன் ஊர்வசி சொன்னபடியே அந்தக் குளக்கரைக்கு வந்தான் ஊர்வசியும் வெகு சந்தோஷத்துடனே தான் பெற்ற ஆயுஸ் என்ற குமார இரத்தினத்தைக்கொடுத்துத் தான் சொன்னபடியே ஓரிரவு முழுவதும் அரசனோடுகூடிக்கலந்திருந்து, ஐந்து புத்திரர்களைப் பெறும்படியான கர்ப்பந்தரித்து, மஹா சந்தோஷத்தையுடையவளாய், அரசனைப்பார்த்து, "மஹாராஜனே என்னிடத்திலிருக்கிற பிரியத்தினாலே கந்தர்வர்கள் நீர் கேட்ட வரங்கொடுப்பார்கள்" என்று சொல்ல இராஜன் கந்தர்வர்களைப் பார்த்து, "மஹாரா